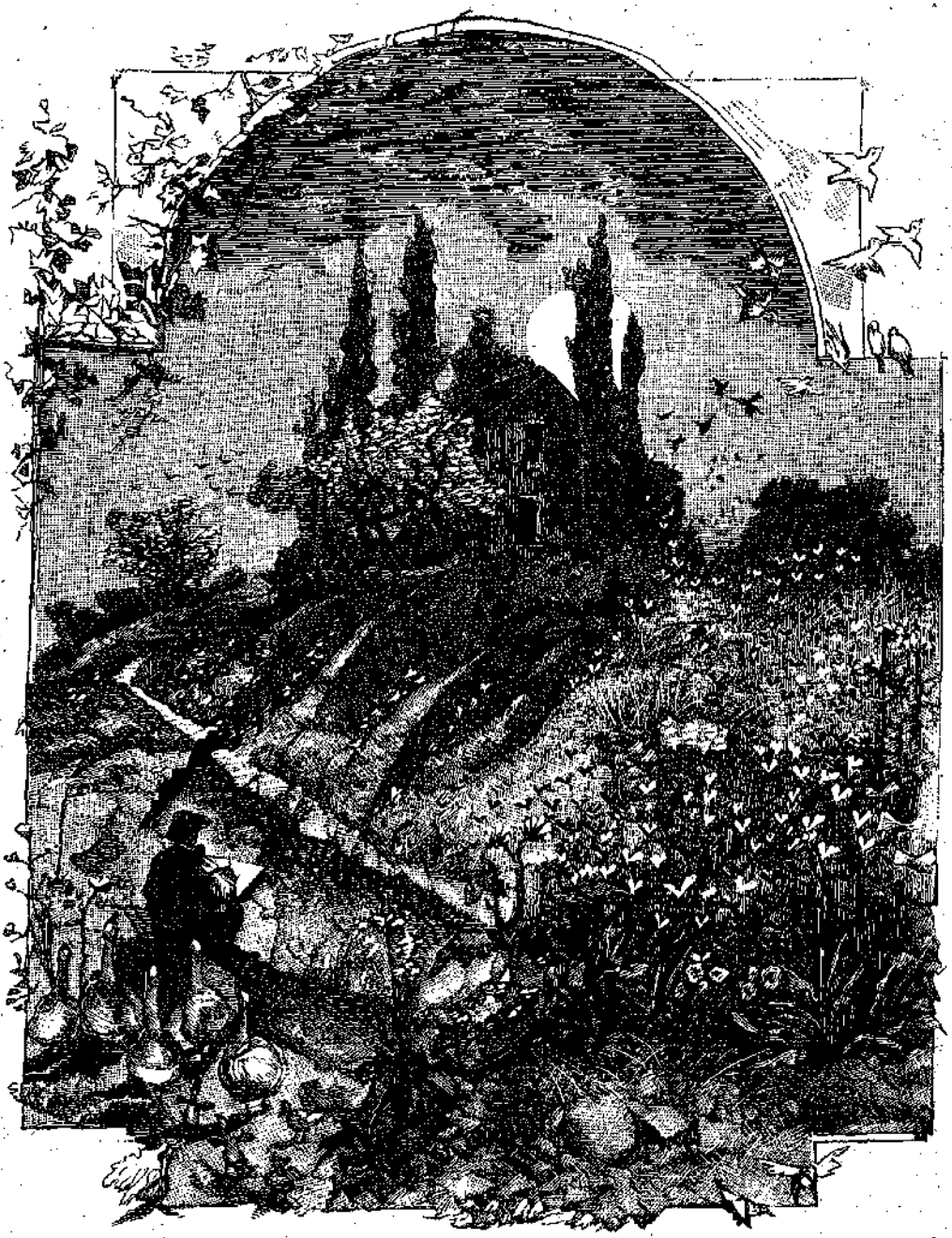

«Ο Μαριος εκαθητο και εσχεδιαζε την πατρικην του οικιαν, χαριν διασκεδασεως» [σελ. 67]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 49]

— Καὶ τώρα, φίλτατε Καπάνη, εἶπεν ὁ μικρὸς Σαιζάνης, εἰπέ μας ποῖος εἶσαι καὶ πόθεν ἔρχεσαι, διότι δὲν εἰξεύρομεν ἀκόμη τὴν ἱστορίαν σου. Καὶ ἐπειδή, καθὼς βλέπω, εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς γεννημένοι διὰ νὰ μείνωμεν φίλοι ἀχώριστοι, θὰ σου διηγηθοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἔπειτα τὴν ἱστορίαν μας!

— Μετὰ χαρᾶς! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, καὶ εὐθὺς ἤρχισε καὶ εἶπε τὴν ἱστορίαν του τὴν ὁποίαν ἡμεῖς

γνωρίζομεν. Τοὺς περιέγραψε πῶς ἦτο ἡ πατρική του οἰκία, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε π ύ ρ γ ο ν, ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον, καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἐκτισμένη ἐπάνω εἰς λόφον εἰς ὡραίαν θέσιν, περικυκλωμένη ἀπὸ δένδρα.

— Σταθῆτε τώρα νὰ σας δείξω καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ πύργου μας, εἶπεν ὁ Μάριος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του.

Ὁ Μάριος ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἰχνογραφίαν καὶ πολλάκις, ὅταν ἦτο εἰς τὴν πατρίδα του, ἐκάθητο καὶ ἐσχεδίαζε τὴν πατρικήν του οἰκίαν χάριν διασκεδάσεως. Ἀλλὰ τὸ μολυβοκόνδυλόν του καμμίαν φορὰν ἐπαραπήγαινε, καὶ ἡ εἰκὼν ἐγίνετο κακλιτέρα καὶ ὡραιοτέρα. Καὶ ἐν ᾧ ἡ ἀληθινὴ οἰκία ἦτο ἁπλῆ ἐξοχικὴ κατοικία, ὅταν ἔβλεπε κανεὶς τὴν εἰκόνα, ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει κτίριον μεγαλοπρεπέστατον.

Ἐδιηγήθη ἔπειτα ὁ Μάριος πῶς ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ πῶς του ἔκλεψαν τὴν ἐπιστολήν.

Ὅταν ἤκουσαν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπιστολῆς, ἀγρίευσαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι καὶ ἂν εἶχον ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν κλέπτην εἰς τὰς χεῖράς των θὰ τὸν ἔκαμνον τρία κομμάτια.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Μάριος, δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιος ἂν θα μείνω μαζί σας, ἀγαπητοί μου φίλοι· τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κύριον διευθυντήν. Ἂν αὐτὸς θελήσῃ νὰ με προστατεύσῃ, θὰ μείνω. Διότι ἡμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μου δὲν εἴμεθα πλούσιοι ἄνθρωποι, καὶ ἂν ὁ κύριος Τελόριμος δὲν μου εὕρῃ καμμίαν ὑποτροφίαν, ὅπως τοῦ ἔγραψεν ὁ πατήρ μου, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θὰ κάμω.

— Ἀ! πρέπει νὰ μείνῃς! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος. Ἴσα ἴσα δὰ τώρα που ἐγίναμεν φίλοι!

— Βέβαια! ἐψιθύρισεν ὁ Σαιζάνης.

— Θὰ μείνῃς! εἶπε καὶ ὁ Μοντανῆς, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγην ὥραν, θὰ μείνῃς μαζί μας, Μάριε, ἐγὼ σου ἐγγυῶμαι...

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μοντανῆς, ἔκαμε τοὺς συμμαθητάς του νὰ γυρίσουν καὶ νὰ τὸν κυττάξουν μὲ θαυμασμόν.

Καὶ βέβαια ὁ Μοντανῆς θὰ εὑρῆκε καμμίαν εὐκολίαν διὰ νὰ μείνῃ ὁ Μάριος· καὶ πρέπει νὰ το πιστεύσωμεν, διότι δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶνε μόνον λόγια. Ὁ Μοντανῆς ὅ τι ἔλεγε τὸ ἔκαμνε.

Σὲ εὐχαριστῶ, φίλτατε Μοντανῆ. Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου Σαιζάνη καὶ Δουμποδάνε! ἐψιθύρισεν ὁ Μάριος, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐμάθετε τὴν ἱστορίαν μου. Τώρα εἶνε ἡ σειρά σας νὰ μου διηγηθῆτε τὴν ἰδικήν σας, καθὼς ὑπεσχέθητε.

— Σωστά! εἶπεν ὁ Σαιζάνης. Ἂς ἀρχίσῃ λοιπὸν πρῶτος ὁ Μοντανῆς.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε λυπηρά, εἶπεν ὁ Γεώργιος Μοντανῆς μὲ σοβαρότητα· καὶ θὰ σας παρακαλέσω νὰ μὴ με βιάσετε νὰ σας εἰπῶ πολλὰ πράγματα, διότι μοῦ φέρουν λυπηρὰς ἀναμνήσεις. Δὲν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα· ἀπέθαναν ὅταν ἤμουν πολὺ μικρός, τόσον μικρός, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι τους ἐγνώρισα. Ἡ στέρησις τῶν ποθεινοτάτων μου γονέων μὲ ἔρριψεν εἰς πένθος βαθύτατον. Δι' αὐτὸ δὲν εἶμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις σας, καὶ συχνότατά με βλέπετε πάρα πολὺ σοβαρὸν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας μου.

Οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ ἐκάθηντο σιωπηλοί, διότι ἠσθάνοντο τὴν λύπην ὁ ὁποία τον ἐβασάνιζε.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Μοντανῆς ἐπανέλαβεν:

— Ὁ θεῖός μου — ἐξαίρετος συγγενής, χρεωστῶ νὰ το ὁμολογήσω — ἀνέλαβε νὰ με σπουδάσῃ. Ζῇ εἰς τὰ κτήματά του καὶ πηγαίνω εἰς τὰς παύσεις καὶ τον βλέπω. Ἐκεῖ δὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀξιωθῶ μίαν ἡμέραν νὰ σας πάρω καὶ τοὺς τρεῖς σας. Ὅταν φθάσω εἰς ἡλικίαν, θὰ καταταχθῶ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, διότι ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνω καὶ ἐγὼ ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος μου. Τοῦτο εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ἱστορία μου· εἶνε σύντομος, καθὼς βλέπετε, ἀλλ' ὅμως εἶνε γεμάτη πικρίας.

Καὶ οἱ τρεῖς συμμαθηταὶ συνεκινήθησαν. Τότε ὁ Μοντανῆς ἐμειδίασε καὶ τὸ συμπαθητικὸν πρόσωπόν του ἔλαμψεν ἀπὸ εὐγένειαν καὶ χάριν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δουμποδάνον:

— Ἔλα τώρα καὶ σύ, καλέ μου Δουμποδάνε, ἦλθεν ἡ σειρά σου!

Ὁ Δουμποδάνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αὐτός, ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μάριον:

— Ἀπὸ ὅσα μας ἐδιηγήθης πρωτήτερα, εἰξεύρεις τί μου ἔκαμε μεγαλητέραν ἐντύπωσιν; Ἂν το εὕρῃς! Νὰ σοῦ το εἰπῶ λοιπὸν ἐγώ. Μεγαλητέραν ἐντύπωσίν μου ἔκαμεν ἡ περιγραφὴ τοῦ πύργου σας. Δὲν εἰξεύρεις πόσον ὁμοιάζει μὲ τὸν πύργον μου, δηλαδὴ μὲ τὸν πύργον τῆς οἰκογενείας μου.

Ὁ μικρὸς Σαιζάνης καὶ ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ὅταν ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Δουμποδάνου ἐκύτταξαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἐγέλασαν.

— Γελᾶτε, γελᾶτε ὅσον θέλετε! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν χονδρὴν φωνήν του. Εἰξεύρω ποῦ πηγαίνει ὁ νοῦς σας! Τάχα ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου εἶνε ἔμπορος, νομίζετε ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς καὶ ἔμπορος καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένειά μας εἶνε μία ἀπὸ τὰς πρώτας οἰκογένειας καὶ εἶνε ἀκουστὴ εἰς τὸν τόπον. Ἔχει ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα...

Ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαιζάνης εἴξευρον τὴν μανίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Δουμποδάνος νὰ ἐπαινῇ τὴν οἰκογένειάν του καὶ νὰ καυχᾶται, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τον συνερίζοντο.

Τότε ὁ Δουμποδάνος περιέγραψε καὶ αὐτὸς τὴν πατρικήν του οἰκίαν καὶ τὴν ὕψωσε τόσον πολὺ ὡς νὰ ἦτο ὁ πύργος πλουσίου τινὸς ἄρχοντος, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Μάριος ὕψωσε τὴν ἰδικήν του.

Ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι πρέπει πάντοτε νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ ἡ οἰκία τοῦ Δουμποδάνου ἦτο ὅπως καὶ ἡ οἰκία τοῦ Μαρίου Καπάνη, δηλαδὴ κοινὴ ἐξοχικὴ κατοικία· οὔτε πύργος ἦτο οὔτε πυργάκι. Μόνον εἰς τὴν γωνίαν της εἶχεν ἕνα μικρὸν καὶ χαμηλὸν πυργάκι, τὸ ὁποῖον ἂν τὸ ἐβλέπατε, θὰ ἐνομίζετε ὅτι βλέπετε περιστερεῶνα. Δεξιὰ καὶ εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν εἶχεν ἄλλο πυργάκι ὀλίγον μεγαλήτερον μὲ ἐπάλξεις καὶ μὲ κομψὸν ἀνεμοδείκτην.

Τριγύρω εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο κῆπος μὲ μικρὰν δεξαμενὴν μὲ κόκκινα φαράκια καὶ μὲ μικρὸν ἀναβρυτήριον.

Πλησίον τῆς δεξαμενῆς ἦτο μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μικρὰν λεκάνην γεμάτην ἀπὸ νερὸν τῆς βροχῆς. Ἡ οἰκία εἶχε καὶ φανάριον τὸ ὁποῖον ἔφεγγε μὲ φωταέριον.

Αὐτὴ ἦτο ὅλη ὅλη ἡ οἰκία τοῦ Δουμποδάνου, οὔτε πύργος ἦτο καὶ αὐτή, οὔτε πυργάκι. Τί δὲν κάμνει ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ Μάριος ἐν ὅσῳ ἤκουε τὴν διήγησιν τοῦ Δουμποδάνου ἔκαμε τάχα ὅτι θαυμάζει, εἶχεν ὅμως καταλάβῃ ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ βλέμματα τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Σαιζάνη ὅτι τὰ λόγια τοῦ Δουμποδάνου ἦσαν κούφια καρύδια.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ πύργος μου, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, καὶ ὅταν θὰ παίρνω ἄδειαν, ἐκεῖ θὰ πηγαίνω νὰ ἀναπαύωμαι ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς κόπους. Καὶ σάς το λέγω αὐτό, διότι ἔχω σκοπὸν νὰ κατατχθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, ὅπως καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαιζάνης.

— Τί λές; εἶπε μὲ ἀπορίαν μεγάλην ὁ Σαιζάνης. Τί λές, Δουμποδάνε! ἐγὼ θὰ γίνω στρατιωτικός!

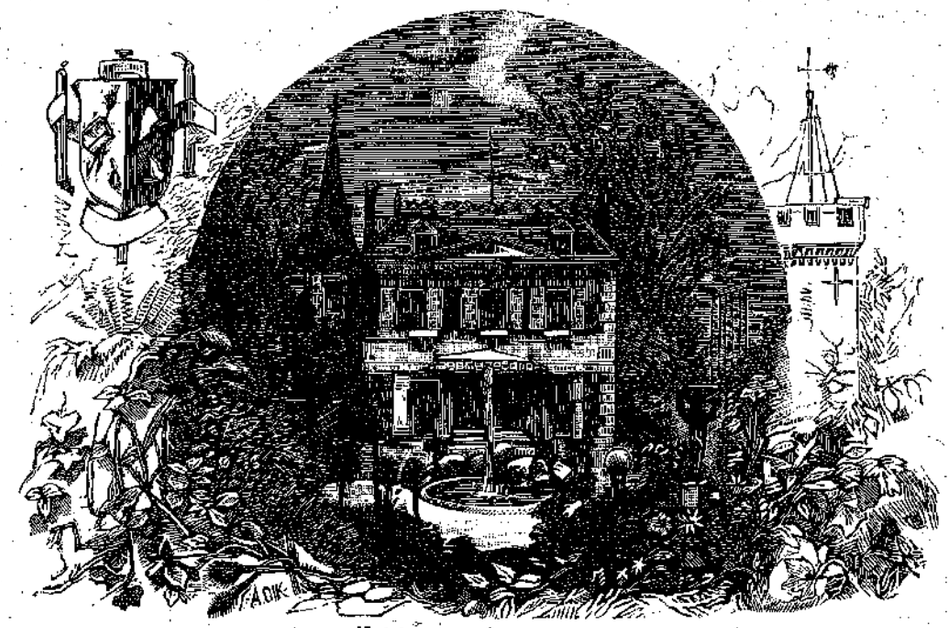

«Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΔΟΜΠΟΔΑΝΟΥ»

Ὄχι, ὄχι, ἔχεις λάθος. Ἐγὼ δὲν ἔχω κλίσιν καθόλου εἰς τὸ στρατιωτικόν, ἐγὼ θὰ γίνω ἱερεύς.

— Χά, χά, χά! ἐγέλασεν ὁ Δουμποδάνος δυνατά. Καλὲ σύ, Σαιζάνη μου, θὰ γίνῃς παπᾶς; Σύ, ποὺ εἶσαι ὁ πρῶτος παλληκαρᾶς τοῦ Λυκείου! Ἔλα δά, χωρατεύεις!

Ἀπατᾶσαι, φίλε μου, εἶπεν ὁ Σαιζάνης μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν του. Ἐγὼ ἐδῶ μέσα πιάνομαι μὲ τοὺς ἄλλους ὅταν με ἀναγκάσουν. Ἐγὼ εἰξεύρω ποῦ εἶνε ἡ θέσις μου. Δέν εἶνε εἰς τὸ τάγμα εἶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Καὶ ὅμως τόσες φορὲς μοῦ εἶπες ὅτι θὰ καταταχθῇς καὶ σὺ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν ὅπως καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ἐγώ.

Ὁ μικρὸς Σαιζάνης δὲν ἀπεκρίθη, διὰ νὰ μὴ εἴπῃ

ψεύματα. Διότι τῷ ὄντι εἶχεν εἴπῃ ἄλλοτε ὅτι θὰ γίνῃ στρατιωτικός, ἀλλὰ μίαν Κυριακὴν ἐν ᾧ, ἦτο μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τόσον πολὺ ἤρεσεν εἰς αὐτὸν ἡ λαμπρότης τῆς λειτουργίας, τὰ χρυσοῦφαντα ἄμφια τῶν ἱερέων, οἱ χρυσοῖ σταυροί, αἱ ἱεραὶ ψαλμῳδίαι, ἡ ὀσμὴ τοῦ λιβανίου καὶ ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Θρησκείας, τόσον πολὺ ἤρεσαν εἰς αὐτόν, ὥστε ἔμεινεν ἔκθαμβος. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς λειτουργίας εὐθὺς ἤλλαξε γνώμην, δὲν ἤθελε πλέον νὰ γίνῃ στρατιωτικός, ἤθελε νὰ καταταχθῇ εἰς ἱερατικὴν Σχολήν.

— Καὶ σύ, Μάριε, τί θὰ γίνῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος, ἀφ' οὗ ἔθλεπεν ὅτι ὁ Σαιζάνης δὲν ἀπεκρίνετο.

— Καὶ ἐγὼ στρατιωτικός, ὅπως καὶ σύ, Μοντανῆ καὶ Δουμποδάνε, ὅπως καὶ σὺ ἴσως, Σαιζάνη, εἶπεν ὁ Μάριος μὲ πονηρίαν.

Ὁ Σαιζάνης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μόνον ἔκαμε νεῦμα ἀρνητικόν, καὶ ἐφιθύρισε:

— Ποῖος ξέρει!

Βλέπετε ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχε κάμῃ σωστὴν ἀπόφασιν.

ΣΤ'

Εν τωι σπουδαστηριωι

Ὁ Σαιζάνης, προωδευμένος ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, καὶ ὁ Δουμποδάνος, πολὺ ὀπίσω, ἦσαν εἰς τὴν τετάρτην τάξιν. Εἰς τὴν αὐτὴν λοιπὸν τάξιν κατέταξε προσωρινῶς καὶ τὸν Μάριον Καπάνην ὁ κύριος ἐπιμελητής, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ περιμενομένη ὑποτροφία.

Ὁ Μάριος ἐπειδὴ ἦτο καὶ εὐφυέστατος καὶ ἐπιμελὴς καὶ φαιδρὸς πάντοτε, εὐθὺς τὸν ἠγάπησαν καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ συμμαθηταί του.

Δυστυχῶς εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον συνεμελέτων καὶ ὁ Μάριος καὶ οἱ Βρασιλιανοὶ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι, καθὼς εἴδομεν, ἐζήτουσαν μὲ τὸ κερὶ τὸν καυγά.

Ὁ Μάριος λοιπὸν τοὺς ἐπῆρε ἀπὸ κακὸ μάτι, καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς πάντοτε μὲ κακὸν τρόπον ἐπίτηδες, διὰ νά τους ἐξευτελίζῃ.

Ὥστε μή σας φανῇ παράξενον ἐὰν αἴφνης ἀκούσετε ὅτι ἐπιάσθησαν καὶ ἔγιναν μαλλιὰ κουβάρια.

Ὁ μεγάλος ἐκεῖνος μαθητής, ὁ Γρηγόρης δὲν ἐχώνευε τὸν Μάριον καὶ ἔσκαζε διατὶ νὰ χρεωστῇ τὴν σωτηρίαν του εἰς αὐτόν. Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν αὐλὴν καὶ τὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν τους ἔδειξεν ὁ Μάριος καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν τοῖχον τὴν ὥραν ὅπου ἤνοιγεν ἡ θύρα τῆς αὐλῆς. Τὸ ἐθεώρει λοιπὸν προσβολήν, καὶ διὰ τοῦτο ἠρέθιζε κρυφὰ τοὺς ἄλλους μαθητὰς ἐναντίον τοῦ Μαρίου.

Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἦσαν εἰς τὸ μελετητήριον, ἐξῆλθε μίαν στιγμὴν ὁ ἐπιτηρητὴς καὶ τότε ὁ Γρηγόρης εὑρῆκε τὸν καιρὸν νὰ πειράξῃ τὸν Μάριον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν δυνατά, διὰ νά τον ἀκούσουν ὅλοι οἱ μαθηταί:

— Δέν μου λές, τοῦ λόγου σου, πότε σκοπεύεις νὰ βγάλῃς τὴ χωριάτικη αὐτὴ φορεσιά που φορεῖς;

[Ἕπεται συνέχεια]

Παναγιωτης Ι. Φερμπος
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αιμιλιου Δεβω)

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει τις μὲ ζημίαν τῆς ὑπολήψεώς του δὲν εἶνε κέρδος ἀλλὰ ζημία.

***

Ὁ Πυθαγόρας εἶπε: τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τυραννεῖ τὸν σκύλον του θὰ τυραννήσῃ τὴν οἰκογένειάν του ἢ τὴν Πατρίδα του.

***

Τὸ καλλίτερον μέσον μὲ τὸ ὁποῖον εἰμποροῦμεν ν' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ ἕνα ἐχθρόν μας εἶνε νά τον κάμωμεν φίλον μας.

***

Ὁ ἄσωτος σκορπίζει τὸν χρυσὸν ὡς νὰ ἦτο κοπρία καὶ ὀφιλάργυρος συνάγει τὴν κοπρίαν ὡς νὰ ἦτο χρυσός.

Ὅποιος ἔχει κακὴν γλῶσσαν ἐξάπαντος ἔχει καὶ κακὴν καρδίαν.

***

Αἱ μεγάλαι ψυχαὶ ποτὲ δὲν καταδέχονται νὰ καταβοῦν ἕως εἰς τὸ ψεῦδος.

***

Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ὁμιλῶμεν περὶ ἀρετῆς ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ πράττωμεν αὐτήν· τὸ παράδειγμα εἶνε εὐγλωττότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους.

***

Τὸ δάγκαμα τοῦ ὄφεως προξενεῖ ὀλιγώτερον πόνον ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ υἱοῦ.

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ

ὑπὸ
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ, Γυμνασιάρχου ἐν Ἀδριανουπόλει.

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΑΥΤΟΥ

Ἀ' τοῦ βουνοῦ τὸ πλάγι πέρα,
Παίζει ὁ βοσκὸς φλογέρα,
ὁ Σωτήρης ὁ 'δικός μας,
ὁ καλός μας ὁ βοσκός μας.
Κι' ἕνα τοῦ βοσκοῦ παιδὶ
εἰς τὸ χέρι μὲ ῥαβδὶ
διώχνει διώχνει δυὸ κοπάδια
κατσικάκια καὶ γελάδια.

Πίφιρι, φλιφλί, πιφίρι
ἡ φλογέρα τοῦ Σωτήρη.
Ὄχα! Ὄχα! τὸ παιδὶ
τοῦ βοσκοῦ, μὲ τὸ ῥαβδί,
τρέχει, διώχνει δυὸ κοπάδια
κατσικάκια καὶ γελάδια.

Φλίφλι, φλιφλίφλι, φλιφλίφλι, πιφίρι
παίζε φλογέρα, καλέ μας Σωτήρη.
Κράτει 'ς τὸ χέρι σφικτὰ τὸ ῥαβδί,
διῶχνε τὰ δυὸ τὰ κοπάδια, παιδί.

Ο ΥΠΝΗΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Ο ΥΠΝΗΔΟΣ

Κουκουρίκο, πετεινέ,
ποὺ ξυπνᾷς, ἐλέεινέ,
κάθε μέρα τὸ πρωΐ
μὲ φωναὶς καὶ μὲ βοή·
Πῶς τὸν ὕπνο μου χαλᾷς;
Ἐγὼ εἶμαι ὑπναλᾶς.
Τί φωνάζεις Κικιρίκι;
Κόκκινο φορεῖς σαρίκι
καὶ χρυσᾶ ἔχεις φτερά
'ς τὴν καμαρωτὴν οὐρά.
Σ' ἔχω, πετεινέ μου, φίλο,
μὰ θὲ νὰ σοῦ δώσω ξύλο,
'σένα καὶ τὴν ὄρνιθά σου,
κύτταξε καλά, στοχάσου!

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Ἄκουσέ μου νά σου 'πῶ,
Ἐγώ, φίλε σ' ἀγαπῶ,
κάμνω θόρυβο, βοή,
νὰ ξυπνᾷς πρωΐ πρωΐ,
νὰ διαβάζῃς τὸ βιβλίο,
νὰ προκόφτῃς 'σ τὸ σχολεῖο.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΡΝΙΘΑ

Γέννα, γέννα ὄρνιθά μας,
νὰ πληθύνῃς τὰ αὐγά μας·
πέντε δέκα νά τα βάψω
καὶ τὸ Πάσχα νά τα χάψω·
κι' ἄλλα δέκα νά τα βάλω
ἕνα κολλητὰ 'ς τὸ ἄλλο.

Κάθησε νά τα ζεστάνῃς·
ὀρνιθόπουλα νὰ κάνῃς,
τὸ καθένα νά σου 'πῇ
πί, πί, πί, πί, πί, πί, πί.
Νὰ γεμίζω τὸ χεράκι,
νά τους δίνω κριθαράκι.

ΠΛΕΚΕΙ Η ΜΙΚΡΑ ΓΙΑΓΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Φωφὼ ἔμαθε νὰ πλέκῃ· ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἔμαθε νὰ πλέκῃ γρήγορα.

Δὲν μοιάζει τῆς γιαγιᾶς της· αὐτὴ νὰ ἰδῆτε μιὰ φορὰ πῶς πλέκει!

Αἱ βελόναι τρέχουν τόσον γρήγορα, ποὺ δὲν προφθάνει κανεὶς νὰ τας ἰδῇ· μόνον ὁ κρότος των ἀκούεται ποὺ κάνουν τίκ, τίκ, τίκ!

Ἡ Φωφὼ ἀπορεῖ πῶς τάχα νὰ μὴ πλέκῃ καὶ αὐτὴ τόσον καλὰ ὅσον ἡ γιαγιά της. Πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Ἡ Φωφὼ τὸ εὑρῆκε.

Ἡ γιαγιά της πλέκει ἔτσι ὡραῖα γιατὶ κάθεται σὲ μία μεγάλη πολυθρόνα.

Γιατὶ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι της ἕνα μεγάλο σκοῦφο ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό.

Γιατὶ φορεῖ γυαλιὰ ἀσημένια 'ς τὴ μύτη της.

Γι' αὐτὸ τὶ κάμνει, θαρρεῖτε, ἡ Φωφώ;

Παίρνει τὸ πλέξιμον τῆς γιαγιᾶς της.

Βάζει εἰς τὸ κεφάλι της τὸν μεγάλον μαῦρον μεταξωτὸν σκοῦφον καὶ 'ς τὴν μύτην της τ' ἀσημένια γυαλιά.

Μά, παράξενον πρᾶγμα!

Ἡ γιαγιὰ λέγει ὅτι βλέπει καλλίτερα μὲ τὰ γυαλιά· ἡ Φωφὼ ὅμως μ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια της δὲν βλέπει διόλου, διόλου, διόλου!

Μὰ τὴν νοιάζει, θαρρεῖτε; ἀ μπᾶ! βλέπει ἀπὸ 'πάνω ἢ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ κ' ἔτσι κατορθόνει νὰ βλέπῃ σὰν νὰ μὴ φορῇ γυαλιά.

Νά την, κυττάξετέ την 'ς τὴν πολυθρόνα, πλέκει μὲ μιὰ ὄρεξι!

Μὰ κρῖμα 'ς τὸν κόπο της. Ἡ Φωφὼ μοιάζει μὲ τὴν γιαγιά της, τὸ πλέξιμό της ὅμως δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὸ πλέξιμον τῆς γιαγιᾶς. Νὰ τώρα δὰ ἔφυγε ἕνας ποῦγτος! ἄχ! πῶς νά τον πιάσῃ ἡ καϊμένη ἡ Φωφώ· κατόπιν φεύγει κι' ἄλλος, κι' ἄλλος!

Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἡ γιαγιὰ εὑρῆκε ταῖς κλωσταῖς τῆς κάλτσας της μαλλιὰ κουβάρια· ποιὸν ποῦντον νὰ πρωτοπιάσῃ καὶ ποιὸν ν' ἀφήσῃ.

Ἀλλὰ δέν την μαλλόνει τὴν ἐγγονούλα της, γιατὶ ἔνοιωσε πῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμε ἡ Φωφὼ γιὰ νὰ πλέξῃ κι' αὐτὴ καλά, δηλαδὴ γιὰ νὰ φανῇ πειὸ προκομμένη.

Μὰ καὶ σὰν δέν την ἐμάλλωσεν ἡ γιαγιά της, ἡ Φωφὼ δὲν θὰ ξαναγγίσῃ πλειὰ τὸ πλέξιμον τῆς γιαγιᾶς· γιατὶ ἐκατάλαβε τώρα πῶς τὰ μικρὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅσον καὶ ἂν φορέσουν τὰ φορέματα τοῦ παποῦ των ἢ τῆς γιαγιᾶς των δὲν μποροῦν νὰ γείνουν σὰν αὐτούς, γιατὶ μαζὶ μὲ τὰ γεροντικὰ φορέματα δὲν παίρνουν καὶ τὴν γεροντικὴν γνῶσιν.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ

Ἡ ζωή, μικραί μου φίλαι, ἔχει πολλὰς λύπας, καὶ δυσαρεσκείας, ἀρχὰ ἢ γρήγορα θὰ το μάθετε, ἀλλὰ πρέπει νὰ σας εἴπω ὅτι ἔχει καὶ στιγμὰς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Αἱ ἀπολαύσεις εἶνε σχετικαὶ καὶ ἐξαρτῶνται πολὺ ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐν ᾧ μία περίστασις προξενεῖ χαρὰν εἰς ἕνα, ὁ ἄλλος τὴν ἀφήνει καὶ περνᾷ ἀπαρατήρητος. Πόσα μικρὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας εἶνε δυνατὸν νὰ μας προξενήσουν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν ἐὰν θελήσωμεν! Εἰς περίπατος εἰς τοὺς ἀγρούς, μία μικρὰ τακτοποίησις τῶν οἰκιακῶν μας πραγμάτων, μία χάρις τὴν ὁποίαν κάμνομεν πρὸς κάποιον, ἡ ἀγορὰ ἑνὸς πράγματος τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπεθυμοῦσαμεν... τέλος πάντων κάθε τι εὐχάριστον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς συμβαίνει εἶνε δυνατὸν νὰ μας χρησιμεύῃ ὡς πηγὴ εὐχαριστήσεως. Εὐτυχεῖς ὅσοι καὶ ἀφ' οὗ μεγαλώσουν ἀκόμη φυλάττουν τὴν ἁπλότητα τῆς παιδικῆς των ἡλικίας.

Ὅσοι ἀγαποῦν παρὰ πολὺ τὰς διασκεδάσεις δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὰς ἁπλᾶς καὶ ἀθῶας τέρψεις, διότι αὐταὶ χάνουν ὅλον τὸ θέλγητρόν των ἅμα παραβαίνωμεν τὴν ἱερὰν ταύτην ἀρχήν: πρῶτον τὸ καθῆκον καὶ ἔπειτα ἡ διασκέδασις.

Πόσα εἴδη χαρᾶς παρουσιάζει ἡ φύσις εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ τὴν ἐννοήσουν καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουν!

Δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἴδουν μεγαλοπρεπῆ θεάματα καὶ ἐκτάκτους τοποθεσίας, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν μόνον νὰ συγκινήσουν τὰς ψυχρὰς καρδίας τῶν ἀναισθήτων· εἰς αὐτοὺς μερικὰ δένδρα, μερικὰ ἄνθη ἀρκοῦν νὰ προξενήσουν στιγμὰς ἀληθινῆς χαρᾶς. Πολλὰς φορὰς δὲν προσέχομεν εἰς τὰς τέρψεις αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ἐμπρός μας κάθε ἡμέραν καὶ κυνηγοῦμεν ἄλλας τὰς ὁποίας δὲν εἰμποροῦμεν ν' ἀπολαύσωμεν.

Πόσοι ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦν θερμῶς νὰ κάμνουν μακρυὰ ταξείδια καὶ ζηλεύουν τὴν καλὴν τύχην ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ μέσα ἄφθονα καὶ καιρὸν νὰ ἐπισκέπτωνται ξένους τόπους!.. Ἀλλὰ τάχα κάμνουν, ὅσον πρέπει, τοὺς περιπάτους καὶ τὰς μικρὰς ἐκδρομάς, αἱ ὁποῖαι οὔτε χρήματα ἀπαιτοῦν, οὔτε καιρὸν πολύν;

Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὰς πόλεις ἐννοοῦν ἄρά γε ποίαν σημασίαν ἔχει περίπατος ὀλίγων ὡρῶν εἰς τὴν ἐξοχήν, ἢ διαμονὴ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἐξοχικὴν κῆπον; τὰς διασκεδάσεις αὐτὰς τὰς περιφρονοῦν διότι εἶνε πολὺ ἁπλαῖ καὶ εὔκολοι!

Εἰς τὸν ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον καὶ τὸν καλὸν παρατηρητὴν ὅλα τὰ πράγματα, καὶ τὰ πλέον ἀσήμαντα ἀκόμη, δίδουν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ ὠφελίμους σκέψεις, ἢ νὰ αἰσθανθῇ κανὲν καλὸν αἴσθημα, τὸ ὁποῖον νὰ τον ὠφελήσῃ εἰς τὸ μέλλον.

Οἱ δίχως χαρακτῆρα ἄνθρωποι ποῦ νομίζετε ὅτι ζητοῦν τὰς τέρψεις των; εἰς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως; βεβαίως ὄχι· ἀλλὰ εἰς τὰς ἀνωφελεῖς ὁμιλίας περὶ τῆς ἐνδυμασίας τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, περὶ τοῦ συρμοῦ καὶ ἄλλων περιττῶν πραγμάτων, εἰς κακολογίας ἐναντίον τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ· αὐταὶ εἶνε αἱ τέρψεις των, αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν των.

Σεῖς, μικραί μου φίλαι, μακρὰν ἀπὸ τοιαύτας προστύχους καὶ βλαβερὰς μικρὰς τέρψεις· Μακρὰν ἀπὸ κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνάξιόν σας. Μὴ περιφρονῆτε τὰ ἄνθη, τὰ ἁπλᾶ καὶ ταπεινὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα στολίζουν μὲ τὰ ὡραῖά των χρώματα τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς εὐωδιάζουν μὲ τὸ γλυκύ των μύρον. Ὅταν ἐξέρχεσθε εἰς περίπατον καὶ τα βλέπετε εἰς τὴν πεδιάδα ἢ εἰς τὸν λόφον, μαζεύετέ τα μὲ εὐχαριστημένην καὶ ἀθῶαν καρδίαν.

Λοιπόν, μικραί μου φίλαι, αἱ μικραὶ τέρψεις συνίστανται εἰς τὴν ἀγάπην τῶν γονέων σας καὶ τῶν ἀδελφῶν σας, εἰς τὴν ἀθῶαν ἀπόλαυσιν τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως, εἰς τὴν καλοσύνην τὴν ὁποίαν κάμνετε εἰς ὅσους εἰμπορεῖτε, εἰς τὴν ἡσυχίαν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ συνείδησις μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Τὰς μικρὰς ταύτας τέρψεις δύνασθε πάντοτε νὰ τας ἀπολαμβάνετε, ἐὰν πραγματικῶς θέλετε. Δὲν ἀπαιτοῦνται πλούτη δι' αὐτάς· ἀπαιτεῖται ἀθῶα καὶ ἀγαθὴ καρδία.

Εὐτυχία εἰς ὅσους ἔχουν ἀθῶαν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ζοῦν ἔστω καὶ εἰς καλύβην.

Δυστυχία εἰς ὅσους ἔχουν βρομερὰν καὶ κακὴν καρδίαν καὶ ζοῦν ἔστω καὶ μέσα εἰς πολυτελὲς μέγαρον.

Οἱ πρῶτοι θὰ ἔχουν τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη των, οἱ πρῶτοι θὰ αἰσθάνωνται ὅλην τὴν ἀξίαν τῶν μικρῶν τέρψεων καὶ ὄχι οἱ δεύτεροι.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Η ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΚΑΡΑΒΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΙΧΑΛΑΚΑΙΝΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 56]

— Πάγει ἡ τιμή σου, Κανελόρριζε, ἐπανελάμβανεν ὁ δυστυχὴς Σαπιοκαραβάκης ἀπηλπισμένος.

Ἀλλ' ἔγεινεν ἔξω φρενῶν ὅταν εἶδε τὸν Κανελόρριζον νὰ πηδᾷ, νὰ τινάζεται ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω νὰ σύρλιάζῃ, νὰ σύρῃ κατόπιν του. δεμένον εἰς τὴν οὐράν του, τὸ σκουπομάνικον; καὶ τὴν Κυραμιχαλάκαινα ἀπὸ πίσω νά τον κοροϊδεύῃ ἐνῷ ὁ Μούρτσουφλος ἐρουθούνιζε, σὰν ἀφέντης.

Ἄχ! Κανελόρριζε, Κανελόρριζε! ὁ ἀφέντης σου βλέποντάς σε εἰς τέτοιο χάλι θὰ ἐμαδοῦσε τὰ μαλλιά του, ἂν τοῦ ἔμεναν· ὁ Σαπιοκαραβάκης· δὲν εἶνε πλέον ἥμερος σὰν ἀρνί· εἶνε κριὸς ἀγριεμένος, ἀφρίζει ἀπὸ λύσσαν, ὁρμᾷ καὶ πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὴν γραῖαν. Δὲν εἰξεύρει πλέον τί κάμνει.

Ὅμοιος πρὸς τοὺς ἥρωας τοῦ Ὁμήρου ὑβρίζει τὸ θύμα του πρὶν τὸ ἀποτελειώσῃ· διότι πιστεύει μὲ τὰ σωστά του ὁ γέρος ὅτι θά τὴν ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον τὴν Κυραμιχαλάκαινα· εἶνε ἔξω φρενῶν.

— Σὺ, στρίγλα ἀναθεματισμένη, τὸν ἐκατάντησες ἔτσι τὸν Κανελόρριζόν μου, αἴ; χελῶνα, ἤθελες σὺ νά σου κάνουν ἔτσι;

Ἀ! σὲ κρατῶ τώρα εἰς τὰ χέρια μου. Περίμενε ἴλίγο καὶ θὰ ἰδῇς τί θὰ πάθῃς...ὄχεντρα, φεῦδι, νά σου μάθω ἐγὼ πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος, νὰ ἰδῇς τί θὰ τὸν κάνω τὸν γάτο σου.

Ἀ! ἦτο τρομερὸς ὁ Σαπιοκαραβάκης, μὲ ὅλον του τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι, τοῦ ὁποίου τὰ φουντωτὰ κορδόνια ἐσκούπιζαν τὸν ἀέρα ἀπὸ πίσω του.

Μὰ καὶ ἡ Κυραμιχαλάκαινα δὲν πέφτει παρὰ κάτω.

Ὀπλίζεται μὲ τὴν τρυπητὴν κοτάλα της καὶ ὁρμᾷ ἐπάνω εἰς τὸν Σαπιοκαραβάκην ὁ ὁποῖος εἶνε ἐντελῶς ἄοπλος.

Ἡ Κυρὰ Μιχαλάκαινα διὰ τὸν Μούρτσουφλὸν γίνεται λέαινα. δὲν συλλογίζεται οὔτε κίνδυνον, οὔτε θάνατον· ὁρμᾷ γεναίως καὶ πίπτει ὁ σκοῦφός της ἀπὸ τὸ φρικτόν της κεφάλι, καὶ ὁμοιάζει σωστὴ χολέρα.

Πωπῶ τρομάρα μου! ἂν τὴν ἔβλεπαν τὰ μικρὰ παιδιὰ θἄβαζαν ταῖς φωναῖς, ἀπὸ τὸν φόβον των.

Ἰδέτε την, πῶς τρέχει. Οὔτε αἱ τρομεραὶ μάγισσαι τοῦ Σαισκπήρου, οὔτε αἱ Ἐρυννίες αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου ἔκαμναν τὰς γυναῖκας νὰ λυποθυμοῦν, οὔτε ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδούσης ἡ ὁποία μετέβαλλεν εἰς πέτραν ὅποιον τὴν ἔβλεπε, δὲν φθάνουν εἰς τὴν ἀσχημίαν τὴν Κυραμιχαλάκαινας.

Οἱ δύο ἐχθροὶ ἔμειναν εἰς τὰ δωμάτιά των. Ὁ Σαπιοκαραβάκης ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον ἔγραψεν εἰς

δύο φίλους του, τὸν ταγματάρχην Σακαράκαν καὶ τὸν λοχαγὸν Κόπανον νὰ ἔλθουν νὰ γευματίσουν μαζί του, καὶ ὡς ἐπιδόρπιον ν' ἀκούσουν τὸ ὡραῖον κελάδημα τοῦ καναριοῦ του.

Ἀλλ' ἀκούει ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα ἓν γέλιον εἰρωνικόν, ἓν χειροκρότημα τρελλῆς χαρᾶς, μίαν ἀπηλπισμένην φωνὴν πουλιοῦ καὶ ἓν ἄγριον νιαούρισμα γάτου.

Γυρνᾷ καὶ βλέπει· καὶ τί βλέπει; σηκόνεται ἐπάνω ὅλος φρίκη: Ὁ Μούρτσουφλος ἔτρωγε τὸ καναρίνι του.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης καταβαίνει τέσσαρα τέσσαρα τὰ σκαλιά, ἁρματωμένος μὲ τὴν παληομαχαίρα του· ἀλλὰ φθάνει πολὺ ἀργά· τὸ καναρίνι του εἶχε ξεψυχήσει πλέον εἰς τὸ στόμα τοῦ Μούρτσουφλου, ἀλλὰ ἐπρόφθασε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φονέα τοῦ ἀγαπητοῦ του καναριοῦ.

Μὲ δυνατὸν καὶ γρήγορον χέρι βυθίζει τὸ ὅπλον του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Μούρτσουφλου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν καὶ οἱ φίλοι του Σακαράκας καὶ Κόπανος διὰ τοὺς ὁποίους εἶχεν ἑτοιμάσει τὸ γεῦμα.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης εἶνε ὅλος χαρὰ διὰ τὴν ἐκδίκησίν του· ὁ Σακαράκας τρώγει καὶ ὅλο τρώγει· ὁ Κόπανος πίνει καὶ ὅλο πίνει. Ὁ παραμάγειρος μόλις προφθάνει νὰ πηγαίνῃ φαγητὰ καὶ μποτίλιας.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἐπιδόρπιου ὁ Σακαράκας ἐνεθυμήθη νὰ ἐρωτήσῃ.

— Καὶ τὸ καναρίνι;

Ὁ Σαπιοκαραβάκης διηγεῖται τότε ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ ἀγαπητοῦ του καναριοῦ καὶ τὸν τραγικόν του θάνατον.

Ἀλλὰ ἐξηκλούθησε μὲ φωνὴν δυνατὴν ὡς νὰ ἦτο ἠθοποιὸς καὶ παρίστανεν εἰς τὴν σκηνήν, τὸν φονέα δέν τον ἀφῆκα ἀτιμώρητον, ἰδέτε τον.

Ὁ Μούρτσουφλος, ἡ μᾶλλον τὸ δέρμα εἰς τὸ ὁποῖον περιείχετο ὅταν ἔζη ὁ Μούρτσουφλος ἐκρέμματο εἰς ἓν δένδρον.

Ὦ! ὅταν καὶ ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα εἶδε τὸν Μούρτσουφλόν της εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἐκλονίσθη, ἐκόπησαν τὰ ἥπατά της, ἐπιάθη ἡ ἀναπνοή της ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

Τὸν κλαίει, τὸν κλαίει τὸν Μούρτσουφλόν της ἀπαρηγόρητα.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπαρηγορήθη· καὶ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ ποτὲ πλέον τέτοιαν λύπην ἀπεφάσισε νὰ μὴ ξαναπάρῃ ἄλλον Μούρτσουφλον εἰς τὸ σπίτι της. Τὸ ἴδιο ἀπεφάσισε καὶ ὁ Σαπιοκαραβάκης. Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν ὁ Σαπιοκαραβάκης καὶ ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα ἐφιλιώθησαν· ἀλλ' ὁσάκις ὁ ἕνας ἀκούσῃ κελάδημα πουλιοῦ καὶ ἡ ἄλλη μιαούρισμα γάτας, σταματοῦν τὴν ὁμιλίαν των, ἐνθυμοῦνται τὰ παλιά των, ἀγριοκυτάζονται καλὰ καλά, καὶ ἔπειτα ἐξακολουθοῦν τὴν ὁμιλίαν των.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν] ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

'Εστέναζ' ἡ πηγὴ βκρειὰ—βαρειὰ
κυττῶντας τὸ ποτάμι, τὸ παιδί της,
νὰ φεύγῃ πέρα, 'ς ἄγνωστη μεριά,
κ' ἐδάκρυζ' ἡ καϊμένη μοναχή της.

Κ' ἐκεῖνο δίχως ἔννοια τῆς λαλεῖ:
« Μὴν κλαῖς καὶ πάλι 'δῶ θὲ νὰ γυρίσω·
Θὰ πάω νὰ 'δῶ τὸν κόσμο, σὰν πουλί. . . »
καὶ φεύγει δίχως πειὰ νὰ στρέψῃ 'πίσω.

'Σ τὴν δρόμον του μαζόνει τὰ νερά,
ὅπου κυλοῦνε τὰ ποτάμια τἄλλα.
Καὶ μὲ πολὺ καμάρι καὶ χαρὰ
ἀρχίζει μέσ' 'στὸν κάμπο τὴν τρεχάλα.

Κι' ὅσο πηγαίνει τόσο ξεχειλᾷ
ἀπ' ταῖς βροχαῖς, τὰ χιόνια, τὰ ρυάκια.
'Σὰν βασιληᾶς διαβαίνει, καὶ γελᾷ
ὅταν κυττάζει τ' ἄλλα ποταμάκια.

Περνᾷ λαγκάδια, κάμπους καὶ βουνὰ
χωρὶς οὔτε στιγμὴ νὰ σταματήσῃ,
Καὶ τ' ἄπονο 'σ τὸν δρόμον του ξεχνᾷ
τὴν μάνα πῶχει 'πίσω του ἀφήσει!

« Ποῦ νᾷνε ἡ μητέρα νὰ μὲ 'δῇ!...
Ἔλεγε μιὰν ἡμέρα μὲ καμάρι.
Δὲν μοιάζω γιὰ δικό της πειὰ παιδί!
Αὐτὴ φτωχιά!...κ' ἐγὼ μὲ τόση χάρι!...»

Καὶ μὲ ὁρμὴ κυλιέται, σὰν τρελλὸ
καὶ οἱ ἀφροί του σποῦν σὲ μύρια θρύμματα
Μὰ ξάφνου...βρίσκει ἐμπρός του τὸν γιαλό,
καὶ πνίγεται 'στὰ ἀχόρταγα τὰ κύματα.

(Κατὰ τὸν 'Ρατισβών.) Μιχ. Αργυροπουλος

Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ

Ἡ κυρὰ Μάρθα εἶχε ἓν μικρὸν κοράσιον τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Σταυρούλα, ἕνα σκύλον ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο 'Αράπης, καὶ μίαν ἀγελάδα ἡ ὁποία ὠνομάζετο Κοκκίνω. 'Επειδὴ ἡ κυρὰ Μάρθα ἦτο πολὺ πτωχὴ καὶ δὲν εἶχεν ἰδικόν της λιβάδι, ἡ Σταυρούλα μαζὶ μὲ τὸν 'Αράπην ἐπήγαινε καθ' ἡμέραν τὴν Κοκκίνω περίπατον εἰς τοὺς δρόμους τῶν χωραφιῶν διὰ νὰ βόσκῃ τὸ χόρτον τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

— Πρόσεχε καλά, νὰ μὴν ἐμβῇ σὲ κανένα χωράφι, τῆς ἔλεγεν ἡ χήρα Μάρθα, γιατὶ σὰν φάγῃ ἡ ἀγελάδα μας ξένο πράγμα πρέπει νὰ το πληρώσωμεν· καὶ πῶς θὰ κάμωμεν;

Συνήθως ἡ Σταυρούλα ἐπρόσεχε πολὺ τὴν ἀγελάδα της· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν ἓν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τόσον πολὺ τὴν περιέργειάν της ὥστε ἀφῆκε τὸ σχοινίον τῆς Κοκκίνως διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κυτάξῃ ἀπὸ πλησίον.

'Εκεῖ πλησίον, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἦτο εἷς ἄνθρωπος, ἡ Σταυρούλα κατ' ἀρχὰς ἐδειλίασε νὰ πλησιάσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὸ ἔργον του—τῆς Σταυρούλας τῆς ἐφάνη ὅτι ἔγραφε—ἐπροχώρησε σιγὰ σιγά.

Τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν εἵλκυε ἦτο ἓν κιβώτιον χρωμάτων τεθειμένον ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν.

'Εκεῖ ἐπάνω ἦσαν διάφορα πράγματα ἄγνωστα εἰς τὴν Σταυρούλαν, πινάκιον, χρώματα, χρωστῆρες.

Εἰς τὸ μέσα μέρος τοῦ σκεπάσματος τοῦ κιβωτίου ἦτο μία ζωγραφία ἀρχισμένη, καὶ περισσότερον ἀπ' ὅλα αὐτὴ ἡ ζωγραφία ἔκαμνε τὴν μικρὰν κόρην νὰ θαυμάζῃ. Διότι παρίστανε ἀκριβῶς τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο· ἀνεγνώριζε τὰ δένδρα, τὴν χλόην, τὸ ποτάμι μὲ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἐστόλιζον τὰς ὄχθας του. Καὶ ὁ 'Αράπης ἐπίσης ἔβλεπεν ὀσφραινόμενος καὶ ματαίως ζητῶν νὰ εὕρῃ κάτι τι τὸ ὁποῖον νὰ τον ἐνδιαφέρῃ.

Ἔξαφνα ἡ Σταυρούλα ἤκουσε νὰ την φωνάζουν.

— Ἔ, μικρούλα! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ Σταυρούλα ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν της κατατρομαγμένη.

— Θέλεις νὰ σου κάμω τὴν εἰκόνα σου;

Ἡ μικρὰ κόρη ἐκοκκίνησεν· ἐνόμισεν ὅτι ὁ ξένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὴν ἐπερίπαιζε.

Ὁ ζωγράφος—ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ζωγράφος—ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν Σταυρούλαν.

— Θέλεις νὰ σου κάμω τὴν εἰκόνα σου; ἐπανέλαβε.

— Τὴν εἰκόνα μου; ἠρώτησε καὶ ἡ Σταυρούλα μὴ πιστεύουσα τὰ αὐτιά της.

— Ναί, τὴν ἰδικήν σου καὶ τοῦ σκύλου σου.

— Τοῦ 'Αράπη;... θέλω, ἐψέλλισεν ἡ μικρὰ κόρη, ἀλλὰ στάσου πρῶτα νὰ 'πάγω νὰ φορέσω τὰ κυριακάτικά μου.

— Ὄχι· εἶνε περιττόν· καλὰ εἶσαι ἔτσι.

— Ἔτσι! εἶπεν ἡ Σταυρούλα ἔκπληκτος· μὲ τὴν καθημερινήν μου φούστα, τὸ καθημερινό μου πουκάμισο καὶ τὰ παλιά μου τὰ παπούτσια;

— Μὲ τὴν καθημερινή σου φούστα, τὸ καθημερινό σου πουκάμισο καὶ τὰ παλιά σου τὰ παπούτσια.

— Καὶ μὲ τὸ μανδήλί μου 'ς τὸ κεφάλι;

— Καὶ μὲ τὸ μανδήλί σου στὸ κεφάλι.

— Καλά, ἂς εἶνε, σὰν ὁρίζῃς ἔτσι, μὰ θὰ εἶμαι πλειὸ ὥμορφη μὲ τὴν καινούργια τὴν φούστα μου...

— Ἔτσι ποὺ εἶσαι μοῦ φαίνεσαι πλειὸ ὥμορφη. Στάσου τώρα ὅπως ἐστέκεσο πρὸ ὀλίγου ἐμπρὸς εἰς τὸ κουτὶ τῶν χρωμάτων, μὲ τὸν 'Αράπη 'ς τὸ πλάγι σου.

Ἡ Σταυρούλα ὑπήκουσε καὶ ὁ ζωγράφος ἀπομακρυνθεὶς ὀλίγον καὶ καθήσας, ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ τὸ σύμπλεγμα τῆς Σταυρούλας, τοῦ 'Αράπη καὶ τοῦ κιβωτίου τῶν χρωμάτων.

— Ἄχ! Θεέ μου! καὶ ἡ Κοκκίνω! ἐφώναξεν ἔξαφνα ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν της διὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶδε καὶ ἤκουσε, εἶχε λησμονήσει ὅλως διόλου τὴν ἀγελάδα.

Καὶ ὁρμήσασα ἔξω ἀπὸ τὸ λιβάδι ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὴν Κοκκίνω.

Καὶ ἡ Κοκκίνω ἦτο κάπως περίεργος. Ἅμα ἐνόησεν ὅτι ἦτο μόνη ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τί ἦτο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς φραγῆς.

Τί ἦτο; ἦτο ὡραῖον λιβάδι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ χορτάρι ἐφύτρωσε ὑψηλόν, φουντωτόν, καὶ τόσον τρυφερόν, τόσον δροσερόν, τόσον ὀρεκτικόν, ὥστε ἡ καϊμένη δὲν ἐβάσταξεν ἡ καρδιά της νὰ μὴ δαγκάσῃ ὀλίγον. Κ' ἔπειτα ἀκόμη ὀλίγον, καὶ ἀκόμη ὀλίγον· δηλαδὴ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ τὰ σωστά της.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ ὡραίου της γεύματος ἦλθεν ἡ Σταυρούλα νὰ την πάρῃ. Ἡ Κοκκίνω δὲν ἤθελεν· ἀλλ' ἡ μικρὰ κόρη βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὸν 'Αράπην προσεπάθησαν νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν δρόμον τὴν Κοκκίνω· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· ἐνῷ δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν θύραν τῆς φραγῆς, εὑρέθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ λιβαδιοῦ.

Αὐτὸς μὲ ἓν βλέμμα παρετήρησε τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν τοῦ ἔκαμαν εἰς τὸ κτῆμά του οἱ ὀδόντες τῆς Κοκκίνως, διότι ἡ δυστυχὴς ἀγελὰς ἔφαγε μὲ ὅλην τὴν ὄρεξίν της, ὅσον εἰμποροῦσε. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ λιβαδιοῦ ἔπιασε βαναύσως μὲ τὴν μίαν χεῖρά του τὸν βραχίονα τῆς κόρης καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὸ ἓν κέρατον τῆς ἀγελάδος.

— Ἀ! ἐφώναξε, ἔτσι βόσκουν ταῖς ἀγελάδες 'ς τὸ ξένο λιβάδι; Κακοκόριτσο· κλέφτρα. Στάσου νὰ ἰδῇς· στάσου· θὰ 'πάγω τὴν ἀγελάδα σας 'ς τοῦ εἰρηνοδίκου καὶ αὐτὸς θὰ σας ἀναγκάσῃ νὰ μου πληρώσετε ὅσα ἔφαγεν ἡ ἀγελάδα σας.

— Κὺρ Μαθιέ, Κὺρ Μαθιέ! συγχώρεσέ με, γιὰ τὸν Θεό, συγχώρεσέ με! ἐφώναξε μὲ κλαύματα ἡ Σταυρούλα, δὲν τῶκαμα ἐπίτηδες! Το 'λησμόνησα... Δὲν το 'σκέφθηκα!.. Ἄλλη μιὰ φορὰ θἄχω τὸν νοῦν μου, πίστεψέ μου.

— Ἄλλη μιὰ φορά! ἄλλη μιὰ φορά! Τώρα ποὺ σε κρατῶ, δὲν σ' ἀφήνω.

Αὐτὰ λέγων ὁ κὺρ Μαθιὸς ἔσυρε πρὸς τὸ χωρίον τὴν μικρὰν κόρην τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα εἰμποροῦσαν νὰ ραγίσουν καρδίαν, ἡ δυστυχὴς Σταυρούλα ἐπήγαινεν ἀπηλπισμένη.

— Αἴ, μικρούλα τί ἔχει;; εἶπεν ἔξαφνα μία καλὴ φωνὴ τὴν ὁποίαν ἡ Σταυρούλα ἐγνώρισεν ἀμέσως. Καὶ σύ, Κὺρ Μαθιέ, γιατὶ τραβᾷς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αὐτὸ τὸ κορίτσι;

Ἡ Σταυρούλα δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν ν' ἀπαντήσῃ

— Εὑρῆκα τὴν ἀγελάδα της μέσ' 'ς τὸ λιβάδι μου καὶ τὴν 'πάγω 'ς τὸν εἰρηνοδίκη γιὰ νὰ ταις κάμῃ νὰ πληρώσουν τὴν ζημίαν.

Γιατὶ ἀφῆκες τὴν ἀγελάδα σου νὰ ἐμβῇ μέσα εἰς τὸ λιβάδι τοῦ κὺρ Μαθιοῦ, κοριτσάκι μου; ἠρώτησεν ὁ ζωγράφος.

Τὸ κοράσιον δὲν ἀπήντησε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπειδὴ το ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ζωγράφος:

— Ἤθελα νὰ ἰδῶ... ἐκεῖ κάτω... ἐψέλλισε, τὸ κουτὶ μὲ τὰ χρώματα καὶ ὕστερα... καὶ ὕστερα...

— Καὶ ὕστερα σοῦ εἶπα νὰ σταθῇς διὰ νὰ σε ζωγραφίσω καὶ ἐλησμόνησες τὴν ἀγελάδα σου. Τότε λοιπὸν ἐγὼ πταίω, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ πληρώσω τὴν ζημίαν. Κὺρ Μαθιέ, σοῦ ἔφαγε πολὺ χόρτο αὐτὴ ἡ ἀγελάδα;

— Αἴ, ἔφαγε κάμποσο.

— Μὰ ὡς πόσον νὰ κάμῃ;

— Ἀμ ξέρω κ' ἐγώ.

— Πέντε δραχμάς;

— Δὲν λέγω ὄχι...

— Λοιπὸν πάρε αὐτὰς τὰς πέντε δραχμὰς καὶ ἄφησε τὸ κορίτσι ἡσυχο. Σοῦ το εἶπε, δὲν θὰ το ξανακάμῃ πλέον. Καὶ σὺ τώρα, μικρούλα μου, πήγαινε σπίτι τὴν Κοκίνω νὰ μὴ συμβῇ πάλιν κανὲν δυστύχημα. Καὶ ὕστερα ἔλα νὰ τελειώσω τὴν ζωγραφίαν.

Ἡ Σταυρούλα ὑπήκουσε ταχέως εἰς τὴν παραγγελίαν τοῦ ζωγράφου. Τὴν ἑσπέραν ἡ εἰκὼν ἦτο ἑτοιμος καὶ ὁ ζωγράφος διὰ ν' ἀνταμείψῃ τὴν κόρην διότι τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς π ρ ό τ υ π ο ν καὶ διὰ νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν μνήμην της τὴν λύπην τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησεν ἡ ἀγελάδα της, τῆς ἔδωκεν εἴκοσι δραχμάς, μὲ τὰς ὁποίας ἡ πτωχὴ οἰκογένεια ἐπέρασε πολλὰς ἑβδομάδας.

***

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ

Εἰς τοὺς τόμους τῆς Βιβλιοθηκης της Διαπλασεως των Παιδων τοὺς ὁποίους ἐξεδώσαμεν ἕως τώρα, τοὺς Παιδικοὺς Διαλόγους, τὸ Εἰς τὴν Θάλασσαν! τοὺς Μαθητὰς τοῦ Εὐσεβίου, τὴν Μοῦσαν τῶν Παίδων προστίθεται καὶ ἄλλος λαμπρὸς σύντροφος: ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος.

Εικων εκ του «Αγροτικου οικισκου»

Ἐνθυμεῖσθε τί εἴχομεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν ἀγγελίαν μας ὅτι θὰ εἶνε ἡ Βιβλιοθηκη: σειρὰ βιβλίων παιδικῶν, καλογραμμένων καὶ ποικίλων, συνενούντων τὸ τερπνὸν μὲ τὸ ὠφέλιμον.

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν βεβαίως οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντες τόμοι, ἡ δὲ θερμὴ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτυχον ὑπὸ τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀποδεικνύει ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα ἀνεπλήρωσαν σπουδαίαν καὶ ἐπαισθητὴν ἔλλειψιν παρ' ἡμῖν, καὶ ὅτι καλῶς ἐπράξαμεν δημοσιεύσαντες αὐτά.

Ἀλλὰ μεγαλειτέραν ἀκόμη ἔλλειψιν θ' ἀναπληρώσῃ ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος, τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἤδη τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τεῦχος.

Τὰ παιδία διδάσκονται συνήθως ἐν τῷ σχολείῳ πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶνε ξένα, ἢ ἀδιάφορα, ἢ ἀνωφελῆ· μανθάνουσι τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀγνοοῦσι τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν· μανθάνουσι πράγματα τὰ ὁποῖα δέν θὰ τοὺς χρησιμεύσωσι καθόλου διὰ τὴν πραγματικὴν ζωήν.

Τὰ ἄρρενα μανθάνουσι πόσα ἑκατομμύρια λεύγας ἀπέχει ἡ γῆ ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ δὲν μανθάνουν πῶς νὰ σπείρουν φασόλια εἰς τὸ μικρὸν κηπάριόν των.

Τὰ κοράσια μανθάνουν ὅλους τοὺς μετ' ὀλίγον μέλλοντας τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων καὶ δὲν μανθάνουν πῶς νὰ διευθετοῦν τὴν οἰκίαν ἢ νὰ κάμνουν ἓν σφουγγάτον.

Τὰ πράγματα ταῦτα τὰ χρήσιμα, τὰ ὁποῖα ἀφίνεται εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὴν πεῖραν νὰ μάθῃ τὸ παιδίον, θὰ διδάξῃ μὲ τρόπον ἐπαγωγὸν ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος.

Εικων εκ του «Αγροτικου οικισκου»

Μὲ τὰ ἄλλα ἔργα τὰ προεκδοθέντα ἐδώκαμεν ἰδέαν τί γίνεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὰς θαλάσσας, εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὰ σωφρονιστήρια τῶν κακῶν παιδίων, εἴδομεν ποίας ἠθικὰς διδασκαλίας εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ ὁ μικρὸς ἀναγνώστης· τώρα ἀφίνομεν τὸν Ὠκεανόν, καὶ τὰ συγκινητικὰ ἐπεισόδια, τὰς περιπετείας, καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνονται γνωστά, συνειθισμένα, ἐνῷ δὲν εἶνε διόλου.

Μία ὁλόκληρος οἰκογένεια ἐκ πατρός, μητρός, πέντε τέκνων, ἑνὸς διδασκάλου καὶ δύο ὑπηρετῶν πηγαίνει καὶ ἐγκαθίσταται εἰς ἓν κτῆμα, εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ἐκεῖ ἀρχίζουν τὴν ἐργασίαν, διότι ἡ οἰκογένεια ἐκείνη ἔχει τὴν ἀπόφασιν τὸ κτῆμα νὰ το κάμῃ πρότυπον κτῆμα, δηλαδὴ τέλειον· ἐπιθυμεῖ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν λαχανόκηπον τὰς ἀμπέλους της, νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτε παρημελημένον· ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του λοιπὸν βλέπει ὁ ἀναγνώστης πῶς ἓν κτῆμα εἰμπορεῖ νὰ γείνῃ πρότυπον· μὲ ἄλλους λόγους πῶς καλλίτερα εἶνε δυνατὸν νὰ διευθυνθῇ μία οἰκία μὲ τὰ παραρτήματά της.

Ὦ μικροὶ μέλλοντες μεγαλοκτηματίαι, ὦ μικραὶ

μέλλουσαι οἰκοδεσποιναι, εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ εὕρητε ὅσα σᾶς χρειάζονται, τίποτε περιττόν, τίποτε ἀνωφελές, κενέα λόγον τοῦ ἀέρος. Εἴς τὸν Ἀγροτικὸν οἰκίσκον θὰ εὕρητε ὑπὸ μορφὴν διηγήματος πληροφορίας καὶ ὁδηγίας περὶ τίνος νομίζετε; περὶ ἀσπρορρούχων, περὶ μαγειρεύματος, περὶ καλλιεργίας κήπων, περὶ πλυσίματος. Τοῦτο εἶνε τὸ παράξενον! Αὐτὰ τὰ ταπεινά, τὰ πρόστυχα πράγματα, ὅπως τὰ λέγουν, νὰ γείνουν θέμα διὰ βιβλίον; Καὶ ὅμως ἔγειναν· καὶ τὸ βιβλίον εἶνε τόσον ὠραῖον, ἀλλὰ πρὸ πάντων τόσον ὠφέλιμον, δίδει δι' ὅλα τὰ χρησίμα πράγματα πληροφορίας καὶ ἔχει καὶ τόσον ὡραίας εἰκόνας ὥστε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα θὰ κρατοῦν εἰς χεῖράς των τὸν Ἀγροτικὸν οἰκίσκον, θά τον κρυφοδιαβάζουν καὶ οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες, διότι θὰ ἐννοοῦν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη εἰμποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ ἓν τοιοῦτον βιβλίον.

Λοιπόν, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε ν' ἀποκτήσητε τὸν Ἀγροτικὸν οἰκίσκον, ἀναγνώσατε τὴν περὶ Βιβλιοθήκης της «Διαπλασεως των Παιδων» ἀγγελίαν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ παρόντος φυλλαδίου.

Εικων εκ του «Αγροτικου οικισκου»

Εικων εκ του «Αγροτικου οικισκου»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρ. Πόσαις ὥραις τὴν ἡμέρα κοιμᾶσαι;
Ἀπ. Ἑπτά· καὶ σύ;
Ἐρ. Τόσῳ πολύ; Ἐγὼ κοιμοῦμαι μόνον μίαν, ἀλλὰ κοιμοῦμαι τόσῳ γρήγορα, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ φθάνω.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Μιχάδου.

* *

Ἡ Θεανώ, ἥτις εἶνε μικρὰ καὶ ἀκόμη δὲν ἐδιδάχθη νὰ ἀναγινώσκῃ, ἔβλεπε τὴν μάμμην της, ἥτις πάντοτε ὅταν ἀνεγίνωσκε ἐφόρει ὀμματοϋάλλια. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν λαμβάνει καὶ αὐτὴ ἓν βιβλίον καὶ τρέχει πρὸς τὴν μάμμην της λέγουσα:
— Γιαγιά, δός μόν τὰ γυαλιά σου.
— Τί τὰ θέλεις;
— Νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ βιβλίο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρματνίου.

* *

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλεονίκης τὰς τελευταίας ἡμέρας ἠγόρασαν ἓν ὡραῖον καναρίνι.
— Τί ὡραῖο πουλί, λέγει ἡ Κλεονίκη ἅμα τα εἶδε.
— Ὄχι μόνον ὡραῖον ἀλλὰ καὶ εὔτακτον, τῆς ἀπαντᾶ ἡ μαμά της. Ποτὲ δὲν κλαίει.
— Ναί, δὲν κλαίει, λέγει ἡ Κλεονίκη μὰ αὐτὸ δέν τὸ νίβουν μὲ κρύο νερό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ὁ *Θέλλος*, ἀγαπηταί μου *Ἀγράμπελη* καὶ *Σπαρτιᾶτις Γοργώ*, φαίνεται ὅτι ἔδωκε τὰς συμβουλὰς ἐκείνας, ἀφοῦ πρῶτον τὰς ἠκολούθησεν ὁ ἴδιος. Ἄλλως, πιστεύω, ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ εἰπῇ εἰς ἄλλους νὰ κάμουν πράγματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ εὐγενία του δὲν δίδει πέντε λεπτά. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐγὼ ἤμην βεβαία περὶ αὐτοῦ, ἐδημοσίευσα τὴν ἐπιστολήν του. Φλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφήν σου, *Σπαρτιᾶτις Γοργώ*.

Ἐν ὀνόματι τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ὅσοι μοῦ ἔστειλαν χρήματα διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν προπέρυσιν ὑδρυθὲν ταμεῖον. Ἤθελα δὲ τὸ εὐγενὲς παράδειγμά σας νὰ μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους, οἱ ὁποῖοι, φαίνεται, δὲν πολυσκοτίζονται διὰ τὰ πτωχὰ παιδάκια τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν λεπτὰ νὰ ἀγοράσουν καὶ αὐτὰ τὴν ἀγαπητήν των ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Τὸ δεύτερον δελτίον τῶν συνεισφορῶν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, καὶ θὰ ἴδητε ἐκεῖ τὰ ὀνόματα σας.

Φίλτατε *Σωκράτη*, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου ὡς καὶ ἡ μετάφρασις τὴν ὁποίαν εὗρον ἐσώκλειστον. Ἀλλά, παιδί μου, — καὶ τὸ λέγω αὐτὸ δι' ὅλους τοὺς μικρούς μου φίλους — συνειθίζω νὰ μὴ δημοσιεύω παρὰ ἔργα τῶν συνεργατῶν μου, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ γράφουν διὰ σᾶς τοὺς μικρούς, ἐν τούτοις εἶνε μεγάλοι, ἔχουν μελετήσει πολλὰ πράγματα, καὶ ἔχουν πολλὰς γνώσεις. Δι' αὐτὸ δὲ κατορθώνουν νὰ σας διδάσκουν καὶ νὰ σας συμβουλεύουν μὲ τρόπον, ὁ ὁποῖος τόσον εὐχαριστεῖ ὅλους σας. Τώρα σύ, ὁ ὁποῖος ἀργότερα εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς καλὸς συγγραφεύς, καταγίνου μὲ προσοχὴν καὶ ζῆλον, ἀλλὰ περίμενε νὰ δημοσιεύσῃς τὰ ἔργα σου, ὅταν μεγαλώσῃς, ὅταν μάθῃς τόσα πράγματα, ὥστε νὰ ἦσαι ἱκανὸς καὶ νὰ διδάξῃς, καὶ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκείνους ποὺ θὰ σὲ ἀναγινώσκουν.

Μικρέ μου *Ἀγωνιστά*, ἠμπορεῖς νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ πιστεύω ὅτι καὶ ὅταν μεγαλώσῃς θά το τιμήσῃς, γινόμενος ἀπὸ μικρὸς μεγάλος καὶ γενναιόψυχος.

Ὥστε ὁ *Μοντεχρῖστος*, κρατήσατέ το ὅλοι σημείωσιν, μετωνομάσθη. Καὶ τί ψευδώνυμον ἐπῆρε; *Πές μοῦ το νά σοῦ το 'πῶ*. Σᾶς ἀρέσει;

Ἀγαπητὲ *Γ. Δ. Κοτσι*.... σὲ παρακαλέσω εἰς ὅ,τι παραπάνω εἶπα εἰς ἄλλον φίλον μου τὸν *Σωκράτην*. Λάβε τα ὑπ' ὄψει σου καὶ κάμε ὅ,τι συμβουλεύω. Σὲ βεβαιόνω δὲ ὅτι δὲν θὰ μεταμεληθῇς.

Καλή μου *Πιπίγκα*, τὸ αἴνιγμά σου τὸ ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε. Ὥστε στεῖλέ μου ἄλλα, πρωτότυπα, ἰδικά σου, καὶ ἂν εἶνε καλὰ θὰ τα δημοσιεύσω ἀμέσως

Καὶ εἰς τὸν *Ἰωάννην Παππίδην*, ὁ ὁποῖος ἐρωτᾷ διατί δὲν ἐδημοσιεύθη τὸ ἐλλιποσύμφωνόν του, τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ, καὶ ἂς στείλῃ ἄλλα.

Λοιπὸν φίλτατε *Δ. Βασιλείου* εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔγραψες εἰς τὴν ζωήν σου αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβα; Καὶ ἐν τούτοις εἶνε τόσῳ καλλιγραφικὰ γραμμένη. Εὖγε! Πρόσεχε τώρα καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ προσπάθει νὰ γράψῃς καλλίτερα χωρὶς ἀνορθογραφίας δηλαδὴ καὶ συντακτικὰ λάθη. Τότε θὰ εἶσαι τέλειος ἐπιστολογράφος, προτέρημα τὸ ὁποῖον ἔχουν πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι, διότι δὲν κατηχίζονται ἐνόσῳ εἶνε μικροί. Ὥστε περιμένω καὶ τὸ δεύτερόν σου γράμμα. Σύμφωνοι; Ἀλλὰ τὸ θέλω καλλίτερον.

Ἀετιδεῦ τῶν Μελανῶν Λίθων, τώρα πιστεύω ὅτι ἡ ἀνοιξις θὰ σε ἀφίσῃ νὰ κάμῃς τακτικὰ τὸν περίπατόν σου. Μὴ μὲ λησμονῇς ὅμως δι' αὐτὸ καὶ μὴ κάμνῃς νὰ ἐνθυμοῦμαι τὸν βροχερὸν καὶ χιονώδη καιρόν, ὁ ὁποῖος σὲ ἔκαμε νὰ μου γράψῃς τόσῳ ὡραίαν ἐπιστολήν. Περὶ τῶν *Τριῶν μικρῶν Σωματοφυλάκων* ἡ ἱστορία τῶν ὁποίων τόσον σοῦ ἀρέσει ἂν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἦσαν καὶ ἐπιμελεῖς μαθηταί, ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ἰδῇς πόσων καλὰ παιδία ἦσαν, καὶ πόσον ἐπιμελῆ, ἂν καὶ ἀπὸ σήμερα μπορεῖς νὰ το μαντεύσῃς αὐτό.

Θὰ το εἰπῶ, μὲ τὸ τηλέφωνον μάλιστα, διὰ τὸ ταχύτερον, εἰς τὴν *Λιονοστιβάδα*, τὸν *Ἄγριον Ἰγδόν*, τὸν *Αἴθριον Οὐρανόν*, τὴν *Βυσσινιὰν Παπαρούνα*, τὸν *Αἴσωπον τὸν Φρύγα*, τὸν *Σαλπιγκτὴν* καὶ τὸν *Τηλέμαχον* ὅτι ζητεῖς τὰ ὀνόματά των, *Μέλαν Ἀετέ*.

Καὶ τοὺς ἰδικούς σου ἀσπασμούς, *Φιλέρημος Τρυγών*, τοὺς διεβίβασα μὲ τὸ αὐτὸ μέσον — θὰ σάς το περιγράψω κάποτε αὐτὸ τὸ ὄργανον, διὰ νὰ ἴδητε τί περίεργον καὶ τί ὠφέλιμον συγχρόνως εἶνε, — πρὸς τὴν *Ἀγράμπελην*, τὴν *Γραῖαν Δρῦν*, τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, τὴν *Σπαρτιάτιδα Ἀργιλεωτίδα*, τὴν *Σπαρτιάτιδα Γοργώ*, τὴν *Μικρούλαν Τραλαλά*, τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος*, τὸν *Κορκοράν* καὶ τὸν *Τηλέμαχον*.

Σαπιοκαραβάκη, φίλε μου, ἂν δὲν σ' ἐγνώριζα θὰ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ταχυδακτυλουργός, ὡσὰν ἐκεῖνον ποὺ παρίστανε αὐταῖς ταῖς ἡμέραις εἰς τὸ Ὠδεῖον καὶ εἰς τὸ Θέατρον. Ἀκοῦς νὰ κατορθώσῃς νὰ μου κλείσῃς μέσα εἰς τὸ γράμμα σου... δύο καλάθια ἄνθη! Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν τα παρετήρησες καὶ σύ. Εἶχες καὶ δίκηο ὅμως, ἀφοῦ ἦσαν.... ζωγραφιστὰ μόνον. Ἐγώ, ἐν τούτοις τὰ ἔδωκα εἰς τὴν *Μικρούλαν Τραλαλά*, ἡ ὁποία ἐκείνην τὴν ὥραν ἔτυχε νὰ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἡ ὁποία σοῦ ἐκφράζει δι' ἐμοῦ τὰς εὐχαριστίας της.

Μοὶ ὑπερήρεσε τὸ δροσερὸν ψευδώνυμόν σου, ὦ *Χλωρὶς τοῦ Παγγαίου*! Ἡ ἐκλογή σου δεικνύει ὅτι ἔχεις μεγάλην καλαισθησίαν, καὶ εἶνε τιμή μου νὰ γράψῃς διὰ τὰς προόδους σου «δὲν εἶνε ἰδικός μου ἔπαινος, ἀλλὰ τῆς ἀγαπητῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἡ ὁποία μᾶς μορφόνει καὶ μᾶς ὁδηγεῖ.» Ὄχι, μικρά μου φίλοι, ὅλος ὁ ἔπαινος εἶνε ἰδικός σου. Ἐγὼ βεβαίως σὲ ὁδηγῶ εἰς τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ σὺ εἶσαι καλὴ κόρη καὶ χρησιμοποιεῖς ὅσα σοῦ λέγω. Εὖγε! Πρόσφερε τὰ σεβάσματά μου εἰς τὸν καλόν σου πατέρα, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε, βέβαια εὐτυχὴς ἔχων κόρην ὡς τὴν *Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου*. Φίλησε ἐκ μέρους μου καὶ τὰδελφάκια σου ἐπάνω εἰς τὰ ῥοδοκόκκινα χειλάκια των. Καὶ γράψε μου πάλιν τὸ γρηγορώτερον, διότι ἀνυπομόνως περιμένω ἐπιστολήν σου.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου *Δ. Τοιετσεκλῆν* νὰ μή μου στέλλῃ τὰς λύσεις του χωριστὰ τὴν κάθε μίαν καὶ εἰς τόσῳ μικρὰ κομμάτια χαρτιοῦ, διότι τὰ χάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου καὶ κινδυνεύει νὰ μή ἀναγραφῇ ποτε ὡς λύτης. Τοὺς ἄλλους μου δὲ φίλους, ὅσοι ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μου στέλλουν λύσεις καὶ γράμματα εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτὶ γραμμένα, τοὺς παρακαλῶ νὰ τα γράφουν χωριστά. Ποῦ ἀκούσθηκαν τέτοια ἀνακατώματα;

Τὸν *Γεώργιον Μακρῆν* ἀσπάζομαι. Νὰ μου στείλῃ δὲ ἄλλο αἴνιγμα, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔλαβα δὲν μου ἤρεσε καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ πολὺ καλλίτερα.

Ἀγαπητέ μου *Κωνσταντινίδη* ὅταν μού στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις, νὰ στέλλῃς μαζὶ καὶ τὴν λύσιν των. Ἄλλως θὰ παθαίνεις πάντοτε ὅ,τι παθαίνεις σήμερον. Δὲν θὰ δημοσιεύωνται αἱ ἀσκήσεις σου.

Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις τοῦ *Πανούργου Ὀδυσσέως* δὲν εἶνε διόλου ἄξιαι τῆς εὐφυΐας ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔλαβεν ὡς ψευδώνυμον. Ἂς προσπαθήσῃ νὰ μου στέλλῃ καλλίτερας.

Ποῦ εἶχες τὸν νοῦν σου, *Ἄρη* μου, ὅταν ἔστελλες τὸν συλλαβόγριφόν σου καὶ δὲν ἔστελες μαζὶ καὶ τὴν λύσιν του; δὲν ξεύρεις ὅτι δὲν μου μένει καιρὸς νὰ καταγίνωμαι νὰ εὑρίσκω τὰς λύσεις μόνη μου;

Ἀγαθία μου, ποῖον εἶνε τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου; Δὲν το

ἔγραψα χίλιαις φοραῖς ὅτι πλησίον τοῦ ψευδωνύμου πρέπει πάντοτε νὰ γράφετε καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σας; Ἂν καμμία ἄλλη φίλη μου θελήσῃ νὰ πάρῃ τὸ ἴδιον ψευδώνυμον πῶς θὰ ξεύρω ἐγὼ ὅτι εἶνε ἰδικόν σου καὶ νὰ της εἰπῶ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο;

Μὲ συνεκίνησε πολύ, *Αἴθριε Οὐρανέ*, τὸ ἐνδιαφέρον σου διὰ τὴν καταρροήν μου καὶ τὸν πονοκέφαλόν μου. Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου. Πίστευσέ με, πῶς θὰ κατάντησῃ ἐπὶ τέλους νὰ μου ἀρέσῃ καὶ ἡ ἀσθένεια, ἀφ' οὗ μοῦ δίδει ἀφορμὴν ν' ἀκούω τόσον γλυκὰ λογάκια ἀπὸ τοὺς μικρούς μου φίλους, νὰ βλέπω πόσον μ' ἀγαποῦν καὶ μ' ἐκτιμοῦν. Ἀλλὰ πόσον ἐλυπήθην διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ *Ἐνδόξου Μαραθῶνος!* Τοῦ ἐδώσατε ζεστά; τοῦ ἐκάματε ποδόλουτρον; Σύ, καλέ μου *Αἴθριε Οὐρανέ*, φρόντισε νὰ τον θεραπεύσῃς. Δίωξε μακρὰν ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα τὰ σύννεφα, ἀπομάκρυνε τὴν ὑγρασίαν, ἄφησε νὰ λάμψῃ ὁ ζωογόνος ἥλιος τῆς ἀνοίξεως, νὰ μοσχοβολήσουν τὰ λουλούδια, νὰ κελαδήσουν τὰ πουλάκια, καὶ τότε τὸ κακὸν ἐκεῖνο κρυολόγημα θὰ φύγῃ καὶ ὁ *Ἔνδοξος Μαραθὼν* ὑγιὴς καὶ ζωηρὸς θὰ χαρῇ τὴν ἄνοιξιν. Κύτταξε νὰ την ἐκτελέσῃς αὐτὴν τὴν συνταγήν μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

59. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ἡ—ʼʼῶʼʼα—εἶʼε—ʼἰʼοʼο ʼαὶ—ʼʼοʼεʼὸʼ—ʼαʼαἶʼι!
ʼΑʼ—ʼὲʼ—ʼʼοʼέʼωʼε—αὐʼὴ—ʼοʼʼὰʼ—ʼʼηʼάʼ—ʼᾶʼ—ʼέʼει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλωρίδος τοῦ Παγγαίου.

60. Ἐλλιποσύμφωνον. ʼΑʼ—ʼέʼη—ʼὰ—ʼὲ—ʼέʼω—ʼαι—αἱ—ᾶʼʼοι—ʼέʼου—ʼʼῶʼο—ʼὸ—ἐαυʼό—ʼου

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγλαΐας καὶ Περικλέους Καλαϊσάκη.

61. Φωνηεντόλιπον. ʼτʼνʼ—μʼλλʼς—νʼ—πρʼξʼς—τʼ—ʼρʼτʼ—πρʼτʼν—τʼν—σʼνʼʼδʼσʼν—σʼʼ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ν. Πατσιάδου.

62. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, θέσις τὸ δεύτερόν μου, τὸ σύνολόν μου πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ . . . . .

63. Συλλαβόγριφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, τὸ δεύτερόν μου εὐῶδες ἄνθος, καὶ τὸ σύνολόν μου ἤπειρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοβάτου.

64. Συλλαβόγριφος.

Στὸ πρῶτον ὄνομα θὰ ἰδῇς, στὸ δεύτερόν μου ἕνα.
Στὸ σύνολόν μου τὸν Χριστὸν μὲ χέρια καρφωμένα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπιθῆρος.

65. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ δεύτερόν μου στάσις.
Τὸ σύνολον φέρει χαρὰν ἐπὶ τῆς γῆς ἁπάσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιονοστεβάδος.

66. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις· τὸ δεύτερόν του ῥῆμα.
Τὸ ὅλον του ἐπίρρημα. Δὲν το εὑρίσκεις; Κρῖμα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἁρμονίου.

67. Λεξίγριφος.

Μαρία χωρὶς τέλος, χωρὶς ἀρχὴν ἐγώ,
Ἓν ὄνομα προκύπτει. Θὰ τωὔρῃς, Μαριγώ,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

68. Λεξίγριφος.

Ἄφευκτα θά σε γλυκάνω, ὅπως εἶμαι ἄν με πάρῃς.
Δύο γράμματα ἂν μου κόψῃς εἶμαι τότε ὅλη χάρις.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωαν. Στ. Σολομωνίδου.

69. Αἴνιγμα.

Στέκομαι ὅταν στέκεσαι, κινοῦμαι ὅταν κινεῖσαι.
Ἀδύνατον νὰ εὑρεθῶ ὅπου ἐσὺ δὲν εἶσαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωτοπείρου Μελίσσης.

70. Ἐρώτησις. Τίς ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ υἱοῦ τοῦ Μιλτιάδου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μίλκου; Ἀετοῦ.

71. Ἐρώτησις. Ποῖοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶχον οὔτε μάμμην, οὔτε πάππον;

Ἐστάλη ὑπὸ Κορκοράν.

72. Παίγνιον. Πῶς δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὸν ἀριθμὸν χίλια εἰς πέντε 9;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπὰμ Μπούμ.

73. Λογοπαίγνιον. Πότε μεγαλόνουν αἱ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Ψιττακοῦ.

74. Ἀπροσδόκητον. Πότε ὁ ἥλιος δὲν φέγγει;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γραίας Δρυός.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικήν.

78. Charade.

Mon premier est chanté; mon deuxiéme se sème.
Et mon entier cause un malaise extrême.

ΛΥΣΕΙΣ

44. Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή.
Παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή.
45. Γράμματα. — **46.** Ἀντίγονος (ἀντί - γόνος). — **47.** Ἐπιστολή (ἐπὶ - στολή). — **48.** Πελαργός, πέλαγος. — **49.** Ἅγριος, ἅγιος. — **50.** Πάρις, ῥίς. — **51.** τὸ Σ. — **52.** Τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ. — **53.** Τὸ ἅλας. — **54.** ΜΕΝΙΠΠΟΣ (1 Μαραθών. 2 Ἑλένη. 3 Νικόλαος. 4 Ἱπποκράτης. 5 Πραξιτέλης. 6 Παῦλος. 7 Ὄλυμπος. 8 Σοφοκλῆς). — **55.** Φωκίων. — **56.** Σάτυρος, σταυρός, Σταῦρος. — **57.** Ἡ Πύλος τῆς Πελοποννήσου. — **58.** Ἰωάννινα (Ἰωάννη, νά!)

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη, 6. Ἀετιδεὺς τῶν Μελανῶν Λίθων, 10. Αἴσωπος ὁ Φρύξ, 8. Ἀντώνιος Βαλδρέσκης, 8. Διάβολος Κύπριος, 11. Ἱππόλυτος Δυκρῶ, 1. Ἐλαφρὰ Ἄκατος, 7. Ἑλληνόπουλο τοῦ Ὀλύμπου, 6. Δ. Ἐμμανολούπουλος, 6. Ἀγλαΐα καὶ Περικλῆς Καλαϊσάκη, 6. Καρδινάλιος Ρισελιέ, 9. Σ. Δ. Κριεζώτης, 2. Μαρία Θηρεσία ἡ Ἱσπανίς, 11. Μέλας Ἀετός, 7. Ἰάκωβος Ν. Μεταξᾶς, 4. Μιμῖκος Ι. Μέξης, 6. Πιπίγκα, 4. Ψιττακὸς Μιτυληναῖος, 6 6' 10 8'. Πρωτόπειρος Μέλισσα, 8. Σπαρτιᾶτις Γοργώ, 8. Σχοινοβάτης, 3. Τίγρις τῆς Βεγγάλης, 10. Β. Τσετσεκλῆς, 2. Φιλέρημος Τρυγών, 7. Ι. Γ. Χαραλαμπίδης, 3 γ', 5 8'. Χλωρὶς τοῦ Παγγαίου.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 10 Μαρτίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

« Αἰ ΤΟ ΕΥΡΗΚΑ! ΕΦΩΝΑΞΕΝ Ο ΧΟΥΣΕΙΝ, ΩΣ ΝΑ ΤΩΙ ΗΛΘΕΝ ΕΞΑΦΝΑ ΚΑΠΟΙΑ ΙΔΕΑ » (Σελ. 82).

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, χονδρὸς Αἰγύπτιος πολὺ καλοῦ χαρακτῆρος, μήτε ἐχθροὺς ἔχων μήτε φίλους, ἐστάλη μίαν ἡμέραν πρέσβυς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Μετέβη νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν ὡραίαν Φατμὰ-Σουλτάναν, τὴν μεγαλειτέραν θυγατέρα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου, διὰ τὸν Μωχαμὲτ Πασᾶ, τὸν μεγαλείτερον υἱὸν τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, καταφορτωμένος ἀπὸ πολύτιμα πράγματα, ὅπως ἡ κάμηλος ἡ ὁποία πηγαίνει εἰς τὴν Μέκκαν τὰ δῶρα τοῦ Σουλτάνου, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τόσην ἐπισημότητα ὅσην τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ζῷον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γονυπετοῦσιν οἱ πιστοί· ὑψηλὰ δὲ κρατῶν τὴν κεφαλήν του, κάτω ἀπὸ τὸ πλατύ του σαρίκιον, καὶ τὰς χεῖρας ἔχων εἰς τὰ θυλάκια τῆς μακρᾶς του γούνας, ἐσυλλογίζετο τὸν ὡραῖον λόγον τὸν ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀποτείνῃ εἰς τὸν Σουλτάνον ἐκ μέρους τοῦ σεβαστοῦ κυρίου του.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε εὔκολον πρᾶγμα ν' ἀπαγγείλῃ καινεὶς λόγον... εἶνε μάλιστα ἀκόμη δυσκολώτερον νὰ τὸν συντάξῃ! Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε δεχθῆ μὲ χαρὰν τὸν τίτλον πρέσβεως, ματαίως περιεφέρετο εἰς τὸν θάλαμον τοῦ αἰγυπτιακοῦ πλοίου Ἐλ-Καμάρ, τὰς πέντε ἡμέρας τὰς ὁποίας διήρκεσε τὸ ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξείδιον. Δὲν εὕρισκε τίποτε, οὔτε μίαν φρᾶσιν, οὔτε μίαν λέξιν!... Ἀφ' οὗ ἔκλινε μὲ σέβας τρεῖς φορὰς ἐνώπιον τοῦ ἐμπροσθίου ἱστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐφαντάζετο ὡς τὸν Σουλτάνον, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ στόμα του ἓν Ἄ! τρομερόν... καὶ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου του ἔμεινε μέσα εἰς τὸν λάρυγγά του.

Τὴν πρωΐαν τῆς πέμπτης ἡμέρας, μόλις ἐφάνη ἡ αὐγή, ὅλοι οἱ ἐπιβάται τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνέβησαν εἰς τὸ κατάστρωμα ὅπως θαυμάσωσι τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸν λιμένα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα θέαματα τοῦ κόσμου, μαγεῦον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν καρδίαν.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ πρέσβυς τῆς Αὐτοῦ Αἰγυ-

πτιακῆς Ὑψηλότητος ἐγρονθοκόπει τὸ σαρίκι του, ἔσυρε μὲ λύπην τὴν ἀνίκανόν του γλῶσσαν, συνέστρεφε τὰς χεῖράς του μὲ ἀπελπισίαν.

— Καὶ ὅσο συλλογίζομαι ὅτι σὲ μίαν ὥραν, δηλαδὴ εἰς ἑξῆντα λεπτὰ θὰ εὕμεθα ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα! ἔλεγε μέσα του. Ὁ Σουλτάνος θὰ στείλῃ τέσσαρας παπάδες, δύο βέηδες καὶ πέντε ἀγάδες μέσα εἰς ἓν λαμπρὸν καΐκι μὲ δέκα ζευγάρια κουπιὰ νὰ μὲ πάρουν· θὰ μὲ ὁδηγήσουν μὲ μεγάλην πομπὴν εἰς τὰ Αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα· ἀλλὰ ἐκεῖ τί θὰ εἰπῶ; Ἄχ! Ἀλλάχ... Ἀλλάχ!... τίποτε τίποτε ἄλλο δέν μου κατοιβάζει τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι· ἔτσι μου ἔρχεται νὰ πέσω νὰ πνιγῶ ἐδῶ εἰς τὸν Βόσπορον.

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, ὅτε εἰς νέος Κόπτης ἀπὸ τὴν συνοδείαν του, εἷς ἁπλοῦς γραμματεύς, ὀνομαζόμενος Χουσεήν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ χαιρετήσας ταπεινῶς τῷ εἶπε:

— Ὦ! ἔνδοξε Ἀμπᾶ! ἀπεσταλμένε τοῦ φωτὸς τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν ἀστράπτοντα ἥλιον τῆς Τουρκίας. Σᾶς χαιρετῶ!

Καὶ ἔκλινε καὶ πάλιν μὲ σεβασμόν.

— Ἄφησε τὰς φιλοφρονήσεις σου, καλέ μου Χουσεήν, καὶ λυπήσου με, διότι εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν πρέσβεων.

— Θεέ μου! μήπως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης εἶνε ἀσθενής;

— Στέκω καλὰ ὅπως τὸ καινούργιο γεφύρι τῆς Σταμπούλ.

— Μήπως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἔχασε τὰ πολύτιμα δῶρα τὰ ὁποῖα τῇ παρέδωκεν ὁ Σεβαστός μου αὐθέντης;

— Κάθημαι ἐπάνω εἰς τὸ σεντουκάκι ποὺ τἄχει μέσα. Δέν το ἀφῆκα στιγμὴν ἀπὸ κοντά μου οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέρα. Τὴν νύκτα τὸ ἔβαζα κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου καὶ τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ μου.

— Τί πρᾶγμα λοιπὸν σᾶς λυπεῖ, αὐθέντα μου.

— Μοῦ λείπει, Χουσεήν, ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κέθε πρέσβυς.

— Σαρίκι μὲ φοῦντες;

— Ὄχι.

— Σπαθὶ στολισμένο μὲ διαμάντια;

— Ὄχι, ὄχι!

— Παπούτσια χρυσοκεντημένα;

— Ὄχι, Χουσεήν, ὄχι.

— Δὲν βλέπω νὰ Της λείπῃ τίποτε τῆς Ἐξοχότητός Σας, εἶπεν ὁ Χουσεήν.

— Τί θὰ πῇ πρέσβυς; εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς Πασᾶς.

— Ἀπεσταλμένος πληρεξούσιος, νομίζω.

— Ναὶ ἀλλὰ καὶ κατασκευαστὴς λόγων, τεχνήτης εἰς τὸν ἀραδειάζῃ ὡραίας διπλωματικὰς φράσεις. Αἴ, λοιπὸν τί νὰ σου εἰπῶ, Χουσεήν μου, πέντε ἡμέρας τώρα ἡ γλῶσσά μου εἶνε δεμένη, καὶ τὸ μυαλό μου δὲν δουλεύει, ἐστάθηκε. Δὲν εἰμπορῶ δύο λέξεις νὰ βάλω εἰς τὴν σειράν. Ἐχάλασα τριανταδύο φύλλα μεμβράνης διὰ νὰ γράψω τὸν λόγον μου καὶ ἀκόμη λόγον δὲν ἔγραψα. Πάει, χάθηκε ἡ συνεθισμένη μου εὐγλωττία καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν κ' ἐγώ. Διότι τί θὰ γείνω, Χουσεήν, δίχως λόγον, τί θὰ γείνω; Ἄχ! συμφορά μου δὲν μπορῶ νὰ κάμω λόγον!

— Εἶνε δυνατὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα! ἐφώναξεν ὁ Χουσεήν. Πῶς! Σεῖς ὁ λαμπρὸς συγγραφεὺς ὁ ὁποῖος ὅλας τὰς σκέψεις τοῦ ποιητοῦ Σαδῆ κατωρθώσατε νὰ τας ἐκφράσητε μὲ δύο τρεῖς λέξεις, σεῖς ὁ εὐφυὴς Ἀμπᾶς Πασᾶς, νὰ μὴν εἰμπορῆτε νὰ κάμητε λόγον.. δὲν το πιστεύω!

— Ἄχ! Καὶ νὰ εἶχα τὴν ἰδικήν σου εὐκολίαν εἰς τὸ λέγειν, εἶπεν ὁ πρέσβυς μὲ ζήλειαν.

— Ἀ! τὸ εὑρῆκα! ἐφώναξεν διὰ μιᾶς ὁ Χουσεὴν ὡς νὰ τῷ ἦλθεν ἔξαφνα κάποια ἰδέα. Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν τὸν λόγον Της, διότι μόνον τὴν ἀραβικὴν εἰξεύρει.

— Ἀλήθεια! δὲν το σκέφθηκα αὐτό!.. Καλὰ λέγεις! Βέβκια, ὁ λόγος μου πρέπει νὰ εἶνε εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν διότι ὁ Σουλτάνος δὲν εἰξεύρει ἀραβικά. Ἀ! νά, καὶ ἄλλο ἐμπόδιον, ποὺ οὔτε ἐγὼ το εἶχα σκεφθῆ οὔτε ὁ ἀντιβασιλεύς. Ἀ! τὴν ἔπαθα, χάθηκα, πάει, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν!

— Ἀκούσατέ με, Ἀμπᾶ πασᾶ, εἶνε καιρὸς ἀκόμη ὅλα νὰ τα διορθώσωμεν, εἶπε μὲ ζωηρότητα ὁ Χουσεήν.

— Νά τα διορθώσωμεν, ἐνῷ ἐγὼ εἶμαι ἀπηλπισμένος, χαμένος; Ἂν με σώσῃς, Χουσεήν, σὲ κάμνω γαμπρόν μου.

— Μεγάλην τιμὴν μοῦ κάμνετε, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ καταδεχθῆτε νὰ μου ἀκούσετε. Ἐδῶ εἶνε συνήθεια ὅλοι οἱ πρέσβεις τῆς Εὐρώπης νὰ ἔχουν ἕνα διερμηνέα, ὁ ὁποῖος ἔχει καθῆκον νὰ μεταφράζῃ τοὺς λόγους των καὶ νὰ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σουλτάνου...

— Ἀρχίζω νὰ βλέπω φῶς μέσα εἰς τὸ σκοτάδι μου!... εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς μὲ χαράν.

— Ἀκούσατέ με μέχρι τέλους. Ἀφ' οὗ οἱ πρέσβεις τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ῥωσσίας οὔτε χειρονομίαν δὲν κάμνουν χωρὶς τὸν διερμηνέα των, δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ ἔχετε καὶ Σεῖς τὸν διερμηνέα Σας ὁ ὁποῖος νὰ μεταφράζῃ εἰς τὴν τουρκικὴν κομψὰ καὶ χαριτωμένα τὸν λόγον τὸν ὁποῖον δὲν θὰ κάμνετε εἰς ἀραβικὴν γλῶσσαν;

— Ὦ! θὰ εἶνε λαμπρόν, ἐξαίσιον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τον εὕρω αὐτὸν τὸν διερμηνέα;

— Εἶνε ἐνώπιόν σας, Ἐξοχώτατε.

— Πῶς; σὺ εἰξεύρεις τουρκικά; ἀγαπητέ μου Χουσεήν;

— Τόσον καλὰ ὅσον καὶ ἀραβικά, καλέ μου αὐθέντα.

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἐνηγγαλίσθη τὸν Χουσεήν.

— Διπλασιάζω τὸν μισθόν σου, σοῦ ὑπόσχομαι τὸ παράσημον τῶν πυραμίδων. Πήγαινε νὰ φορέσῃς τὰ ὡραιότερά σου ἐνδύματα· ἀπὸ σήμερον ἔχεις τὴν τιμὴν νὰ εἶσαι ὁ διερμηνεὺς τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αἰγύπτου.

Β'

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς λαβὼν πάλιν ὅλην του τὴν σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα παρατηρῶν τριγύρω ὡς Πασᾶς, ἔχων εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰς χεῖράς του, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐξεκόκκιζε τὸ πολύτιμον κομβολόγιόν του, ἡ δὲ ἄλλη ἔπαιζε μὲ τὰ χρυσᾶ αἰγυπτιακὰ νομίσματα μὲ τὰ ὁποῖα τὸ θυλάκιόν του ἦτο γεμάτον. Οἱ ἄνθρωποι τῆς συνοδείας του, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον ἰδεῖ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου λυπημένον, συμμαζωμένον εἰς μίαν γωνίαν, εἶπαν ἀνάμεταξύ των.

— Τὸν ἔκανε ἡ θάλασσα καὶ ἦταν ἔτσι, τώρα ποὺ ἦλθε 'ς τὸ λιμάνι, κύτταξέ τον πῶς ἦλθε 'ς τὰ σύγκαλά του. Πῶς του πάγει νὰ εἶνε πρέσβυς! Εἶν' εὐτυχὴς ἡ Αἴγυπτος ποὺ ἔχει τέτοιον ἀντιπρόσωπον.

Τὸ ἀτμόπλοιον Ἔλ-Καμάρ ἐπλησίασεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Ἀμπᾶς Πασᾶς καθήμενος εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου ἔβλεπε μὲ ἐκπεπληγμένον βλέμμα τὸ θαυμάσιον πανόραμα τὸ ὁποῖον ἐξελίσσετο ἐνώπιόν του.

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βαγτσὲ ἐφαίνοντο κάτασπρα· ἐπάνω ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ἐπρασίνιζεν ἡ χλόη τῶν λόφων τοῦ Φερῆ-Κιοί.

Μόλις ἠγκυροβόλησε τὸ Ἔλ-Καμάρ, ἓν μεγαλοπρεπέστατον καΐκι μὲ χρυσᾶ κωπία ἀπεραπρύνθη ἀπὸ τὸν ὅρμον τοῦ Δολμᾶ Βαγτσέ, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον.

— Ἰδοὺ τὸ πλοιάριον τὸ ὁποῖον ἡ Α. Μεγαλειότης στέλλει πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Ἐξοχότητός μου, ἔλεγε μέσα του μὲ ὑπερηφάνειαν ὁ Ἀμπᾶς. Τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς πρέσβυς! νὰ παίρνῃ μεγάλους μισθούς, νὰ τρώγῃ ὡραῖα φαγητά, νὰ κατοικῇ εἰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας καὶ πρὸ πάντων νὰ ἔχῃ ἕνα εὔγλωττον διερμηνέα.

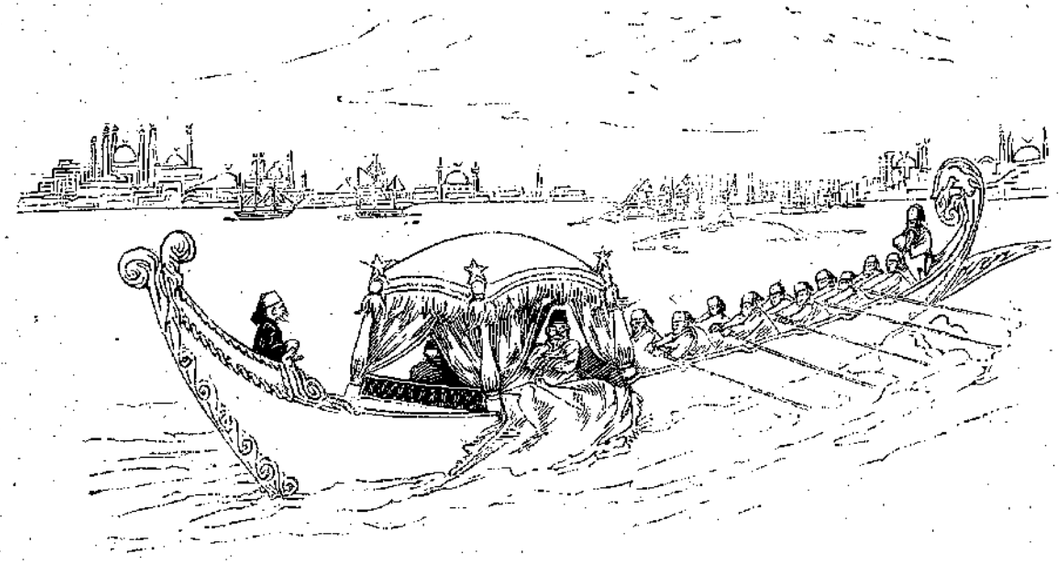

«Το καΐκι ετρεχε, σχίζον τα κυματα και σχιματιζον λευκον αφρον»

Τὸ καΐκι ἔτρεχε, σχίζον τὰ κύματα καὶ σχηματίζον ἀπὸ τὰ δύο μέρη λευκὸν ἀφρόν.

Πρὸς τὰ δεξιὰ ἐφαίνετο τὸ Σκούταρι ἀπὸ τοῦ ἀσιατικοῦ λόφου· πέριξ δὲ ὁ λιμὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γεμάτος ἀπὸ πλοῖα παντὸς μεγέθους καὶ πάσης ἐθνικότητος, γνωριζόμενα ἀπὸ τὴν σημαίαν των· ἐδῶ ἡ αὐστριακὴ σημαία κατακίτρινη μὲ ἕνα μαῦρον ἀετόν· ἐκεῖ ἡ ῥωσσική, ἄσπρη μὲ ἕνα σταυρὸν γαλάζιον· παρέκει ἡ ἀγγλικὴ κόκκινη ἢ γαλανὴ μὲ ἓν τετράγωνον λευκὸν μὲ γαλανοὺς ἢ ἐρυθροὺς σταυροὺς ἐπάνω· καὶ ἡ γαλλικὴ μὲ τὰ τρία χρώματά της, ἀλλ' ὡραιοτέρα ἀπ' ὅλας ἦτο ἡ γαλανόλευκη, ἡ Ἑλληνικὴ μὲ ταῖς γαλάζιαις σειραῖς καὶ τὸν σταυρὸν εἰς τὴν ἄκρην.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΣΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Γ'. Μάρτιος

Μικρέ μου φίλε,

Πιστεύω ὅτι ἔχεις λόγους νὰ εἶσαι δυσηρεστημένος μαζί μου· διότι ἐν ᾧ ἐλογάριαζες ὅτι θὰ κάμης ὡραίας ἐκδρομὰς εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τοὺς λόφους, πλησίον τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου ἢ τοῦ Μουσείου καὶ νὰ συλλέξῃς δροσερὰ ἄνθη, καὶ νὰ τρέξῃς ἐλεύθερος ν' ἀναπνεύσῃς τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, αἴφνης σοῦ ἐγέμισα μὲ σύννεφα τὸν οὐρανὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ βρέχω, νὰ βρέχω, νὰ βρέχω. Σὺ δὲ μέσα ἀπὸ τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου σου ἔβλεπες τὸν θολὸν καὶ ὠχὰν μολυβένιον οὐρανόν, τοὺς λασπώδεις καὶ πλημμυρισμένους δρόμους καὶ ἤκουες τὸν μονότονον κρότον τοῦ πίπτοντος νεροῦ. Βέβαια θὰ ἐθύμωσες ἐναντίον μου, ἀλλ' εἶχες ἄδικον· διότι αἱ ἰδικαί μου βροχαὶ εἶνε τὸ μεγαλείτερον δῶρον τὸ ὁποῖον εἰμπορῶ νὰ κάμω εἰς τοὺς γεωργούς.

Τὸ λέγει καὶ ἡ παροιμία·

«Νὰ βρέξῃ ὁ Μάρτης δυὸ νερὰ κ' ὁ Ἀπρίλης ἄλλο ἕνα
νὰ ἰδῆς κουλούρια τὰ παιδιὰ καὶ πήτταις ἡ μανάδαις.»

Λοιπόν, μικρέ μου φίλε, τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὅπου σὺ ἐστενοχωρεῖσο, χαρᾶς τραγούδια ἠκούοντο εἰς τὰς καλύβας τῶν χωρικῶν, διότι εἰξεύρουν ὅτι αὐτὴ ἡ βροχή μου θὰ τους κάμῃ τὸν Ἰούνιον νὰ θερίζουν ἄφθονα τὰ χρυσωμένα καὶ ρεστωμένα στάχυα ἀπὸ τὰ χωράφιά των.

Καὶ τοῦτο τὸ λέγει ἡ παροιμία·

«Μάρτης ἔβρεχε, θεριστὴς ἐχαίρονταν.»

Τώρα, πιστεύω δὲν εἶσαι πλέον δυσηρεστημένος μαζί μου· διότι ἔχεις καλὴν καρδίαν καὶ θυσιάζεις δέκα καὶ εἴκοσι περιπάτους σου διὰ νὰ ἔχουν οἱ πτωχοὶ ἄφθονον ψωμί.

*
* *

Ἤλθες, Μάρτιε, ἦλθες λοιπὸν
κ' ἐπρασίνισαν πάλιν οἱ κάμποι
καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἔαρος λάμπει,
λάμπ' εἰς ὅλην τὴν γῆν χαρωπόν.
Ἤλθες, Μάρτιε, κ' ἦλθον μαζί
αὖραι, ῥόδα, φωναὶ ἀηδόνος
κ' ἡ ταφεῖσα εἰς πλάκα χιόνος
φύσις θάλλει ἐκ νέου καὶ ζῇ

Μὲ αὐτὰ καὶ ἄλλα μοῦ ἐχαιρέτισε τὸν ἐρχομόν μου πρὸ ἐτῶν ὁ γλυκὺς ποιητὴς Ἰωάννης Καρασούτσας· πραγματικῶς, ὅταν ἔρχωμαι, ἡ χλόη γίνεται πλέον βελουδένια· τὰ ἄνθη ἔχουν ὡραιότερα χρώματα· οἱ κάμποι μοσχοβολοῦν· ἡ φύσις ξανανιόνει· διότι, ὅπως λέγει εἰς Ἰταλὸς ποιητής: Τὸ ἔαρ εἶνε ἡ νεότης τοῦ ἔτους ὅπως ἡ νεότης εἶνε τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς.

Λοιπὸν χαρῆτε αὐτὴν τὴν νεότητα· τρέξατε μικροὶ καὶ μεγάλοι εἰς τοὺς ἀγρούς· δρέψατε ἄνθη, κάμετε στεφάνους· διότι ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὴν τῶν ἀνθέων δὲν εἶνε ὁ Μάϊος ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ Ἀπρίλιος· ὁ Μάϊος εἶνε ὁ γλυκύτερος μὴν τοῦ ἔτους εἰς κλίματα ψυχρότερα, ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε πολὺ ζεστός, καί σας ἐνθυμίζει πάρα πολὺ ὅτι ἔχει γείτονα τὸν καυστικόν, τὸν φλογερὸν Ἰούνιον. Λοιπόν, ἐμπρός, εἰς τοὺς ἀγρούς!

Τί χάρι πῶχ' ἡ ἐξοχὴ
ἡ λουλουδοσπαρμένη·
βῆμα ταχύ, βῆμα ταχύ!
πάνω 'ς τοὺς λόφους ἡ ψυχὴ
ἐλεύθερ' ἀνασαίνει.

Μὲ συγχωρεῖς ὅτι ὅλο στίχους σοῦ ἀναφέρω καὶ ὅλο περὶ ποιητῶν σοῦ ὁμιλῶ· ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἐμπνέονται ἀπὸ ἐμέ, δὲν βλάπτει νομίζω νὰ ἐμπνευσθῶ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ το ῥίξω 'λίγο 'ς τὴν ποίησιν!

*
* *

Τί ἀδιακρισία! νὰ μή σου κάμω ἕως τώρα λόγον διὰ τὴν πιστὴν καὶ εὐαίσθητον φίλην μου, ἡ ὁποία· ἔρχεται μαζί μου εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κτίζει τὴν φωλεάν της κάτω ἀπὸ τὰ γεῖσα τῶν οἰκιῶν, ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὰ παράθυρα· ὦ! ἡ χελιδών! τί αἰσθήματα φέρει εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι στρέφουν τὸν νοῦν των εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐνθυμοῦνται τοὺς μαύρους χρόνους τῆς σκλαβιᾶς καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἀγῶνας! Ὅταν ἤκουαν τότε οἱ πολεμισταὶ τὸ διακεκομμένον της κελάδημα. — Αἴ, ἦλθε ἡ ἄνοιξις παιδιά, ἔλεγαν, ἐφούντωσαν τὰ κλαδιά· ἐμπρός! Καὶ καταίβαιναν ἀπὸ τὰ βουνὰ εἰς τοὺς κάμπους καὶ ἤρχιζαν τὸν αἰώνιον πόλεμον διὰ τὴν ἐλευθερίαν· διὰ τοῦτο ὁ κλέφτης ὅταν ἀπέθνησκεν ἄφινε παραγγελλίαν:

Πάρτε με, σύρτε με παιδιά, ἐκεῖ ψηλὰ 'ς τὴ ῥάχι
καὶ φκιάστε τὸ κιβούρί μου ἴσα μὲ δυὸ νομάτους,
νὰ στέκ' ὀρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ ὅπλα νὰ γεμίζω,
καὶ 'ς τὴ δεξιά μου τὴ μεριὰ ἀφῆστε παραθύρι,
νὰ μπαίνει ὁ ἥλιος τὸ πουρνό, ν' ἀστράφτουν τ' ἄρματά μου,

καὶ νὰ φθάνῃ ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος, ὥστε καὶ μέσα εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ τάφου του νὰ βλέπῃ τὴν φουστανέλλαν ν' ἀνεμίζῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ μιλλιόνια νὰ βροντοῦν!

*
* *

Εἶπα μιλλιόνια καὶ ἐνθυμήθηκα τὴν περυσινὴν Ἔκθεσιν τῶν ἱερῶν μνημείων τοῦ

Ἀγῶνος. Ὅταν εἶδα τὰ ἀτίμητα ἐκεῖνα ὅπλα, τὰ ὁπαθιὰ ποὺ ἤγγισαν τέτοια χέρια, τὰς μπαρουτοκαπνισμένας καὶ τρυπημένας σημαίας ποὺ φυλάττουν ἐπάνω των τὴν ὑστερινὴ ματιὰ καὶ τὴν ὑστερινὴν ἀναπνοὴν τόσων ἡρώων, ἐνθυμήθηκα ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, ἐνθυμήθηκα τ' ἀνδραγαθήματά των, καὶ ὅταν ἐγύρισα καὶ εἶδα τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνας δὲν το πίστευσα πὼς εἶνε παιδιὰ ἐκείνων.

Ἀχ! μικρέ μου, νὰ ἐλπίζω ἄραγε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔκαμαν τὰ παιδιὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ 21 θὰ το κάμουν τὰ ἐγγόνια των; Ἐρώτησε τὴν καρδιά σου, καὶ ἀπάντησέ μου διὰ νὰ με παρηγορήσῃς.

Ὡραῖα καὶ ζωηρὰ ἐπανηγυρίσθη καὶ ἐφέτος ἡ 25 Μαρτίου, ἡ λαμπρὰ ἡμέρα, ὅπου ἐπρωτοβρόντησε μὲ λαχτάραν τὸ πρῶτον ἐπαναστατικὸν καρυοφύλλι τῷ 1821· σύ, τὸ εἰξεύρω, ἐκρέμασες τὴν γαλανόλευκον σημαίαν σου ἀπὸ τὸν ἐξώστην σας· ἓν μόνον ἀκόμη σὲ συμβουλεύω: ἂν καταβῆς εἰς τὸ Φάληρον, μάζευσε ὀλίγα ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ κατάθεσέ τα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Καραϊσκάκη· δὲν βλάπτει ὅτι θὰ εἶνε περασμένη ἡ 25 Μαρτίου· πάντοτε εἶνε καιρὸς νὰ ἐκφράζωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς ἥρωάς μας καὶ τοὺς εὐεργέτας μας.

*
* *

Ἀλλὰ τὸ λαμπρότερον μέρος τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς ἦτο τὸ συλλαλλητήριον τὸ ὁποῖον ἔγεινε τὴν νύκτα ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας· ὅστις ἔβλεπε τὰς χιλιάδας τῶν Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι ἐπλημμύριζαν ὡς κύματα τοὺς δρόμους μὲ χρωματιστοὺς φανοὺς καὶ λαμπάδας ἀναμμένας, ὅστις ἤκουε τὰ γοργὰ καὶ ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια τῆς μουσικῆς, ἡ ὁποία προηγεῖτο τοῦ πλήθους, καὶ τὰς κραυγὰς ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ! ΖΗΤΩ Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ! ὅστις ἔβλεπε κυματιζούσας τὰς γαλανολεύκους σημαίας αἱ ὁποῖαι κάποτε ἀπὸ τὸ κόκκινον φῶς τῶν βεγγαλικῶν πυρσῶν ἐκοκκίνιζαν ὡς αἱματοβρεγμέναι, ὅστις ἔβλεπε τὴν συγκίνησιν μεθ' ἧς ἔκυπτον ἀπὸ τὰ παράθυρα, γέροντες, γυναῖκες, παιδία, θὰ ἐσχημάτιζε σταθερὰν πεποίθησιν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ την χάσωμεν τὴν Μακεδονίαν, διότι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου σύσσωμον θὰ σηκωθῇ τὸ ἔθνος, διότι ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ πονέσουν ὡς νὰ ἐκόπτετο μέρος τοῦ σώματός των ἂν ἀκρωτηριασθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῆς πατρίδος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου.

Καὶ ἐνῷ ἡ πατριωτικὴ πομπὴ μὲ τὰ πολύχρωμα φῶτα διήρχετο τοὺς μεγάλους δρόμους τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι ἦταν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καταφώτιστοι καὶ στολισμέναι μὲ σημαίας, μὲ ἐπιγραφάς, μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας, τὸ μαγευτικὸν θέαμα καθίστα ἀκόμη μεγαλοπρεπέστερον ἡ ἔνδοξος καὶ ἀγωνίστρια καὶ λαοῦμένη Ἀκρόπολις ὑψηλὰ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βράχου της φωταγωγημένη!...

Τί νὰ σου εἰπῶ, μικρέ μου φίλε, εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων αὐτὴν τὴν νύκτα μοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα τοὺς γενναίους παλμοὺς τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1821: Κ' ἐγὼ ἐνθυμήθηκα τὰ παληά μου καὶ συνεκινήθην μέχρι δακρύων ὅτε ἤκουσα νὰ μου λέγῃ ὁ ἀπαγγείλας τὸ ποίημα εἰς τὴν 25 Μαρτίου:

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, ὑπερήφανέ μου Μάρτη,
Τροπαιοῦχε τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς δουλείας μας ἀντάρτη!

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Μάρτιος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

Ἀριστοτέλης Π. Κουρτιδης

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γκρ γκρ, γκρ γκρ! Νά ταις ἔρχονται μὲ καμάρι ἕνα κοπάδι χῆνες.

Χί, χί, χί, χί! ὁ μικρὸς Πετρῆς φοβεῖται. Τὸ περισσότερον φοβεῖται διὰ τὴν πήταν του, τὴν ὁποίαν αἱ χῆνες κυτάζουν μὲ θαυμασμὸν ἀνακατωμένον μὲ ὄρεξιν.

Ὁ Πετρῆς κλαίει, κλαίει, ἀλλὰ δέν του κόβει νὰ φύγῃ καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς ἐχθρούς... τῆς πήτας του.

Τότε μετανοεῖ διατὶ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ πορτάκι τοῦ κήπου του, ὅπου ἐκάθητο ἥσυχα, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν δρόμον. Ἡ μητέρα του τοῦ εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του· τὸν εἶχε βάλει νὰ καθήσῃ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον μιᾶς καρυδιᾶς, εἰς τὴν μικρή του τὴν καθέκλα, καί του ἔδωκε καὶ πήτα διὰ νὰ τρώγῃ καὶ διασκεδάζῃ· θαρρῶ

πὼς κάθε γνωστικὸ παιδὶ δὲν θὰ ἤθελε περισσότερον· θάτρωγε τὴν πήταν του καὶ θὰ ἐκάθετο ἥσυχα.

Μὰ ὁ Πετρῆς, ἐφάνη ἀπειθὴς καὶ δι' αὐτὸ θὰ τιμωρηθῇ· αὐταὶ αἱ κακαὶ αἱ χῆνες θά τον δαγκάσουν, θά τον πονέσουν... Δύο μάλιστα προχωροῦν ἐπάνω του μὲ ἐχθρικὸν σκοπόν· πωπὼ τὶ θὰ πάθῃ ὁ Πετρῆς! ἄσχημα τὴν ἔχει!

Βάζει λοιπὸν ταῖς φωναῖς· καὶ σφίγγει τὴν πήταν του δυνατώτερα.

Ἄϊ, ἄϊ, ἄϊ! Καὶ αἱ χῆνες ὁλονὲν προχωροῦν, πλησιάζουν μὲ ῥάμφος ἀνοικτόν... θά τον χάψουν!

Εὐτυχῶς ἡ μητέρα του δὲν ἦτο πολὺ μακρυά· ἀκούει ταῖς φωναῖς του καὶ τὰ κλάματά του, βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον τὶ τρέχει, ἀφίνει τὸ ῥάψιμόν της καὶ τρέχει εἰς βοήθειαν τοῦ υἱοῦ της. Ἡ κυρὰ Μαλαματένια παίρνει τὸν Πετρῆν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της καὶ τὸν πηγαίνει εἰς τὸν κῆπον καὶ τοιουτοτρόπως γλυτώνει ἀπὸ τὸ στόμα τῶν χηνῶν... ἡ πήτα τοῦ Πετρῆ, διότι αὐτὴ μονάχα ἐκινδύνευσε νὰ φαγωθῇ καὶ ὄχι ὁ Πετρῆς· αἱ χῆνες δὲν τρώγουν παιδιά, ἐνῷ τὰ παιδιά, τὸ ἐναντίον, τρώγουν χῆνας.

Ἀλλ' ὁ Πετρῆς, ὡς δειλὸς ποὺ ἦτο, τὰ εἶχε χρειασθῆ εἰς τὰ σωστά· ἐνόμισε καὶ καλὰ πώς θά τον φᾷν αἱ χῆνες.

Ἀλλὰ τοῦ ἤξιζεν ὅ,τι ἔπαθε! διατὶ δὲν ἐκάθητο 'ς τὴν θέσιν του, ὅπου τὸν ἔβαλεν ἡ μητέρα του;

Ἐπῆρε ἄδικα τέτοιον φόβον, καὶ το ἔμαθαν καὶ τὰ παιδάκια τῆς γειτονειᾶς πὼς ἐφάνη τόσον γελοῖος καὶ τον περιπαίζουν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Ἂν θέλετε νὰ μάθετε ὁποία οἰκοδέσποινα θὰ γείνῃ ἀργότερα μία κόρη, κατορθώσατε νὰ την ἴδητε εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἂν δεν φανῇ ὅτι ἐντρέπεται διότι ἐνασχολεῖται εἰς τόσον χυδαίας ἐργασίας, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ἔχει ὀρθὴν κρίσιν καὶ ὅτι θα γείνῃ καλὴ οἰκοδέσποινα.

Ἂν ἰδῆτε αὐτὴν νὰ τοποθετῇ ἐπιμελῶς καὶ μὲ καλαισθησίαν ἄνθη εἰς ἓν ἀνθοδοχεῖον, νὰ τακτοποιῇ τὰς καθέκλας καὶ τὰ ἔπιπλα μὲ χάριν, αὐτὴ ἡ κόρη θὰ γείνῃ καλὴ οἰκοδέσποινα.

Ἡ Ἐλπινίκη εἶνε ὡραία καὶ ἀπὸ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἀλλὰ δέν την ἀγαποῦν οὔτε αἱ φίλαι της οὔτε οἱ συγγενεῖς της, διότι εἶνε ἀλλαζών, ὁμιλεῖ μὲ τρόπον προστακτικὸν ὁ ὁποῖος δὲν ἁρμόζει διόλου εἰς κόρην. Τὴν ἤκουσα ν' ἀποκρίνεται μὲ τρόπον ἀπρεπῆ εἰς τὴν μητέρα της· τοῦτο δὲ κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ἔχει κακὴν καρδίαν. Ἴσως ἡ Ἐλπινίκη νομίζει ὅτι τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοταξίας καὶ τῆς εὐγενείας πρέπει νὰ φυλάττωμεν μόνον πρὸς τοὺς ξένους καὶ ὄχι πρὸς τους συγγενεῖς μας.

Μερικὰ ἀσυλλόγιστα καὶ ἐλαφρὰ παιδία φαντάζονται ὅτι ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τὰ πάντα ἐπιτρέπονται· ἄλλα νομίζουν ὅτι εἶνε ἀνοησία νὰ στενοχωρῶνται καὶ ὅτι τὴν φιλοφροσύνην καὶ τὴν εὐγένειαν πρέπει νὰ φυλάττουν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ξένους. Ἐντούτοις πόσον κακὸν εἶνε τοῦτο! Κρύπτουν τὰ σφάλματά των τὰ ἐλαττώματά των ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δέν τοις εἶνε τίποτε, οἱ ὁποῖοι μόνον ὀλίγας στιγμὰς θά τα ἔχουν ἐνώπιόν των καὶ ἔμως τὰ δεικνύουν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, ἐν ὅλῃ των τῇ ἀσχημίᾳ, εἰς τοὺς γονεῖς των, εἰς τοὺς συγγενεῖς των, τοὺς ὁποίους ἡ συγγένεια ἀναγκάζει νὰ ζοῦν μὲ αὐτά!

Λέγουν μερικοὶ ὅτι ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα των συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν τὰ ἐλαττώματά των. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη αὐτὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ ἐξασθενίσῃ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἐξαλειφθῇ. Ἐνῷ ἡ καλή, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν θ' αὐξήσῃ καὶ γλυκύτερον θὰ καταστήσῃ τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

Οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχωσι τὰ παιδία, εἰς οἱανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκουν τὰ τέκνα, πρέπει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ τιμῶσι τοὺς γονεῖς των καὶ νὰ δεικνύουν τὴν μεγαλειτέραν εὐγένειαν πρὸς αὐτούς.

Τώρα ἂς ἴδωμεν καὶ ἄλλας εἰκόνας κορασίων.

Ἡ Μαρία παρουσιάσθη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ πρόγευμα μὲ περιλαίμιον (γιακὰ) δίχως κομβία καὶ κάποιος ξένος ὅστις ἦτο ἐκεῖ ἐχαμογέλασε βλέπων ὅτι προσεπάθει ὅσον ἠδύνατο νὰ σφίξῃ τὰ δύο ἀνοικτὰ ἄκρα τοῦ περιλαιμίου τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἑνωθοῦν· ἀπὸ τοῦτο καὶ ἄλλα ὅμοια εὐκόλως σχηματίζει κανεὶς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Μαρία δὲν θὰ γείνῃ καλὴ οἰκοδέσποινα.

Ἡ Χαρίκλεια εἶνε πάντοτε στολισμένη καὶ ἡ μόνη της φροντὶς εἶνε ἡ ἐνδυμασία της. Δέν τῃ ἀρέσκει νὰ ὁμιλῇ δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ τὸν συρμόν, δι' ὑφάσματα καὶ κορδέλας. Ὅταν φορῇ τὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν της, ἡ στάσις της δὲν εἶνε καθόλου φυσική, ἀλλ' ἐπιτετηδευμένη. Ὁμιλεῖ μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων, στέκει ὀρθὴ καὶ ἀλύγιστη ὡς πάσσαλος καὶ ἀποφεύγει νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν κίνησιν μήπως λασπώσῃ τὰ φορέματά της ἢ χαλάσῃ τὴν συμμετρίαν των. Ἡ Χαρίκλεια προσέτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ εἰς δωμάτιον χωρὶς νὰ τρέξῃ νὰ ἴδῃ εἰς τὸν καθρέπτην· παρατηρεῖ κρυφὰ ἀλλὰ ἐπιτηδείως τὸ πρόσωπόν της χιλίας φορὰς τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ ἀφ' οὗ φέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνώπιον τῶν ἄλλων, πῶς νὰ φέρεται ἀρά γε ὅταν εἶνε μόνη της! Αὐτὴ ἡ φιλαρέσκεια βεβαίως προέρχεται ἀπὸ ὑπερβολικὸν ἐγωϊσμὸν καὶ ἀπὸ μεγάλην ἐλαφροκεφαλιάν.

Ἡ Καλλιόπη εἶνε γραμματισμένη ἀνοικτόκαρδη καὶ εὐφυής· ἀλλ' εἶνε κακόγλωσση καὶ εὐχαριστεῖται νὰ περιπαίζῃ. Κανεὶς ποτὲ δέν την ἤκουσε νὰ λέγῃ καλὸν λόγον διὰ καμμίαν ἄλλην· παρατηρεῖ μὲ μεγάλην ὀξυδέρκειαν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, τὰ μεγαλοποιεῖ, σκώπτει τὸ ἀπούσας φίλας της ὁσάκις παρουσιασθῇ περίστασις. Γελοιοποιεῖ καὶ τὰς παραμικροτέρας των ἐλλείψεις, μιμεῖται τὸ βάδισμά των, τὸν τόνον τῆς φωνῆς των· πρό τινος μάλιστα ἐπεριπαίζε μίαν χωλὴν γραῖαν, αὐτὴ δὲ ἡ πρᾶξίς της φανερόνει κακὴν καρδίαν. Ἡ καλὴ κόρη ποτὲ δὲν κακολογεῖ καὶ δὲν περιπαίζει τοὺς ἄλλους. Ἡ Καλλιόπη εἶνε καὶ ἀλαζών. Ἡ καλὴ κόρη πρέπει νὰ εἶνε συνεσταλμένη, νὰ ἔχῃ καλὴν συμπεριφορὰν καὶ νὰ μὴ ἔχῃ παραπολὺ θάρρος.

Ἡ καλὴ καὶ συμπαθητικὴ Εἰρήνη δὲν ἔχει ἴσως τὴν εὐφυΐαν οὔτε τὰ ἄλλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μερικαὶ φίλαι της, ἀλλ' ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα τῆς καρδίας, αὐτὰ δὲ εἶνε πολυτιμότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο. Εἶνε ἤσυχος, δὲν θυμόνει, εἶνε πάντοτε γλυκεῖα, εἰς ὅλας τὰς πράξεις της φαίνεται ἡ ἀγαθότης της. Εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς συναναστροφὰς φροντίζει νὰ εὐχαριστῇ ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποίους εἶνε μαζί. Πῶς περιποιεῖται τὴν γραῖαν μάμην της! Τῆς δίδει τὸν βραχίονά της διὰ νὰ κατεβῇ τὴν κλίμακα, τῆς πλησιάζει τὸ κάθισμα ὅταν

θέλει νὰ κυθήσῃ, κάμνει τὰς παραγγελίας της, τῆς κρατεῖ συντροφίαν διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆται... Αὐτὴ ἡ κόρη βεβαίως θὰ γείνῃ πολὺ καλὴ οἰκοδέσποινα ὅταν μεγαλώσῃ.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ ὅλα τὰ κοράσια προτιμῶ τὴν Εἰρήνην. Ἐλπίζω ὅτι καὶ αἱ μικραί μου φίλαι τὴν ἰδίαν προτίμησιν θὰ κάμουν.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

«Ο κυριος Τελοριμος, επιμελητης του Λυκειου»

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65]

Ἀλλὰ ὁ Μάριος Καπάνης τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἄλλοῦ τὸν νοῦν του, καὶ δὲν ἤκουσε τοὺς προσβλητικοὺς λόγους τοῦ Γρηγόρη.

Εἶχε χύσῃ τὸ μελανοδοχεῖόν του ἐπάνω εἰς τὸ τετράδιον τῶν ἐξηγήσεων, χωρὶς νὰ το θέλῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἐπιτήδειος ἰχνογράφος, ἐκάθισε καὶ ἔκαμε μὲ τὴν γραφίδα του διαφόρους γραμμὸς τριγύρω εἰς τὰς κηλῖδας τῆς μελάνης, καὶ ἐσχημάτισεν ἀνθρώπους, ζῷα καὶ ἕνα σωρὸν πολυποίκιλα σχέδια νοστιμώτατα. Πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ τετραδίου ἀριστερὰ εἶχεν πέσῃ δύο μεγάλαι κηλῖδες· αὐτὰς λοιπὸν τας ἔκαμε δύο ζῷα, μίαν γάταν μὲ τὰς τρίχας

«Εσχηματισεν ανθρωπους, ζωα και ενα σωρον πολυποικιλα σχεδια νοστιμωτατα» [Σελ. 88].

ὠρθωμένας, καὶ ἕνα σκύλον, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ γάτα ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν θυμόν της καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της, διότι ἔβλεπε τὸν σκύλον ἀντικρύ της. Ἔμπροσθεν τῆς γάτας ἐσχεδίασε μίαν κ ά τ σ α ρ ό λ α ν μὲ φαγητόν, διὰ νὰ δείξῃ διὰ ποίαν αἰτίαν ἔτρεχεν ὁ πεινασμένος σκύλος πρὸς τὸ μέρος τῆς γάτας. Δεξιὰ ἦτο μία ἄλλη κηλίς, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ παρακάτω

ἐσχεδίασε μικρὰ πτηνά. Ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ τετραδίου εἶχε γίνῃ τὸ πολὺ κακόν, ἦτο χυμένη πολλὴ μελάνη καὶ εἶχε σχηματισθῇ μία μεγάλη μεγάλη κηλίς· αὐτὴν λοιπὸν τὴν μεγάλην κηλίδα σύρε ἀπ' ἐδῶ μίαν γραμμήν, σύρε ἀπ' ἐκεῖ μίαν ἄλλην, τὴν ἔκαμε σιγὰ σιγὰ εἰκόνα πολεμικήν, καθὼς μάλιστα εἶχε πολλὴν κλίσιν εἰς τὰ στρατιωτικά.

Ἡ πολεμικὴ αὕτη εἰκὼν παρίστανε μάχην φοβερὰν πεζικοῦ καὶ ἱππικοῦ. Ἔβλεπες λόγχας, ξίφη, σημαίας, τύμπανα καὶ ἕνα ἀρχιτυμπανιστὴν θεώρατον γίγαντα ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωμένον τὸ ῥόπαλόν του μὲ τὰς δύο χεῖράς του καὶ ἡτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ νά τους κάμῃ κομμάτια.

Πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ τετραδίου, ἀριστερά, ἐφαίνετο μικρὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔπλεε πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἂν το εὕρετε ποία εἶνε αὐτὴ ἡ θάλασσα; Βέβαια δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλη παρὰ ἡ Μαύρη θάλασσα.

Κατωτέρω πρὸς τὰ δεξιὰ ἐφανερώθη αἴφνης ἓν πρόσωπον, πρόσωπον μικρᾶς κόρης, καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ κόρη ὠνομάζετο Οὐρανία, καὶ ἡ Οὐρανία ἦτο ἡ μικρὰ ἐξαδέλφη τοῦ Μαρίου.

Τί εὔμορφα παιγνίδια ἔπαιζαν μαζί, ὅταν ἦσαν μικροὶ μικροὶ ἡ Οὐρανία καὶ ὁ Μάριος!

Καὶ ὁ Μάριος ἔβλεπε ὀλίγον κατωτέρω τὴν Οὐρανίαν ὅπως ἦτο ὅταν ἦτο μικρά, καὶ ἔπαιζε μὲ τὸ στεφάνι της ἢ μὲ τὴν σφαῖράν της, καὶ κατόπιν της ἔτρεχεν ὁ Πιστὸς πηδῶν καὶ γαυγίζων ἀπὸ τὴν χαράν του! Ὡς καὶ τὸν Πιστὸν δὲν ἐλησμόνησε νὰ σχεδιάσῃ ὁ Μάριος.

Ἀλλὰ πόσος καιρὸς εἶχε περάσῃ ἀπὸ τότε!

Ἴσα ἴσα λοιπὸν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μάριος εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὰ τόσον εὐχάριστα αὐτὰ πράγματα, ἤκουσε τοὺς προσβλητικοὺς λόγους τοῦ Γρηγόρη:

— Δέν μου λές, τοῦ λόγου σου, πότε σκοπεύεις νὰ βγάλῃς τὴν χωριάτικην αὐτὴ φορεσιά που φορεῖς;

— Μπᾶ! μπᾶ! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλήν του. Γιὰ μένα εἶνε αὐτὰ τὰ λόγια;

Ἀλλὰ εὐθὺς χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι δίδει σημασίαν εἰς τὸν Γρηγόρη, εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ περιφρόνησιν:

— Τράβα, βλάκα, δέν σε γνωρίζω ποιὸς εἶσαι!

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ Μαρίου καὶ μάλιστα ἡ λέξις βλάκα ἠρέθισε τὸν Βλάχον, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλον θυμὸν ἐφώναξε: Βλάκα, βλάκα! καὶ ἦτο κατακόκκινος.

— Νὰ εἶσθε μάρτυρες ὅτι με ἐπρόσβαλε! εἶπεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του.

Καὶ εὐθὺς οἱ Βλάχοι καὶ οἱ Βρασιλιανοὶ μαθηταὶ ἔκαμαν μὲ τὴν κεφαλήν των νεῦμα ὅτι τὸν προσέβαλεν ὁ Μάριος.

Τότε ὁ Γρηγόρης ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μάριον:

— Κόπισε ἐδῶ! νά σου δείξω ποιὸς εἶνε ὁ βλάκας.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴν Βλαχίαν! σύ που εἶσαι Βλάχος εἶσαι βλάκας.

— Ἔλα ἐδῶ· ἂν σου βαστᾷ!

— Ἄ, μπᾶ! δέν το κουνῶ ἀπὸ 'δῶ· δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ χαλάσω τὴν ἡσυχίαν μου!

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔρχεσαι σύ, ἔρχομαι λοιπὸν ἐγώ, εἶπεν ὁ Γρηγόρης καὶ ἔκαμε νὰ ὁρμήσῃ κατ' ἐπάνω τοῦ Μαρίου, ἀλλὰ ἐπρόφθασαν οἱ φίλοι του καὶ τὸν ἐκράτησαν.

— Ἀφῆστέ με νά του δείξω ποῖος εἶνε ὁ βλάκας! ἐφώναξε πάλιν ὁ Γρηγόρης.

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι δέν τον ἄφησαν. Τότε ὁ Γρηγόρης εὑρίσκει καιρὸν καὶ ἁρπάζει ἀπὸ τὸ θρανίον τὸ λεξικόν του, καὶ ἑτοιμάζεται νά το ῥίψῃ κατὰ τοῦ Μαρίου.

— Δοκίμασε νά το πετάξῃς καὶ βλέπομεν! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ἐσηκώθη ὄρθιος διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Οἱ φίλοι του Δουμποδάνος καὶ Σαιζάνης ἔτρεξαν εὐθὺς πλησίον του νά τον βοηθήσουν, διότι ἔβλεπον ὅτι τὰ πράγματα ἐχόνδρικναν.

— Ἔλα, πέταξέ το! ἐπανέλαβεν ὁ Μάριος. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, νά σου καὶ ἔρχεται κατ' ἐπάνω του τὸ χονδρὸν Λεξικὸν τοῦ Γρηγόρη. Ἂν την ἔτρωγεν ὁ φίλός μας Μάριος, τετέλεσται, ἐπληγώνετο· ἀλλὰ εὐθὺς ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν ῥωμαλέαν χεῖρά του ἔδωκε μίαν εἰς τὸ Λεξικὸν καὶ τὸ ἔρριξε πέραν, καὶ ἔσωσε τὸν ἀγαπητόν του φίλον Μάριον Καπάνην, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν φάγῃ εἰς τὸ στῆθος.

Αἴ, αἴ, καὶ νὰ ἔβλέπετε τὸν Μάριον! Δὲν ἐχωράτευε πλέον, εἶχε γίνῃ θηρίον, διότι ἐξ αἰτίας του ἐκινδύνευσαν νὰ κτυπηθοῦν οἱ φίλτατοί του Δουμποδάνος καὶ Σαιζάνης. Δίδει μίαν καὶ πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὰ θρανία, καὶ ὁρμᾷ μὲ δύο πηδήματα κατ' ἐπάνω τοῦ Γρηγόρη καί σού τον πιάνει ἀπὸ τὰ μαλλιά, καθὼς μάλιστα ἦσαν πυκνά, καί τον ἀναγκάζει μὲ δύναμιν νὰ γονατίσῃ ἐμπρός του.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γρηγόρης εὑρέθη γονατισμένος χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ καταλάβῃ πῶς το ἔπαθε τόσον γρήγορα.

— Τώρα, κῦρ Γρηγόρη, θά μου ζητήσῃς συγγνώμην! θά μου εἰπῇς ἥμαρτον!

— Ποτέ! ἀνεφώνησεν ὁ Γρηγόρης μὲ λύσσαν, διὰ τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν ἔπαθε.

— Θὰ ἰδοῦμεν! εἶπεν ὁ Μάριος. Θὰ ζητήσῃς καὶ θὰ εἰπῇς καὶ ἕνα τραγουδάκι!

Ὁ Γρηγόρης ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἦτο τρόπος νὰ ἀντισταθῇ. Ποῦ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μαρίου, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκράτει ὅπως ἡ γάτα κρατεῖ τὸν ποντικόν.

Ὁ Γρηγόρης ἐψιθύρισεν ὀλίγας λέξεις καὶ εὐθὺς οἱ φίλοι του ἔλαβον θάρρος καὶ ὥρμησαν εἰς βοήθειάν του· διότι ἐφοβοῦντο μήπως τοὺς εἰπῇ ἔπειτα ὁ Γρηγόρης δειλούς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου οἱ φίλοι τοῦ Γρηγόρη ὥρμησαν κατὰ τοῦ Μαρίου εὐθὺς καὶ ὁ Δουμποδάνος εὑρέθη πλησίον τοῦ φίλου του μὲ τοὺς μεγάλους γρόνθους του καὶ ὁ μικρὸς Σαιζάνης ἥρπασε τοὺς βραχίονας ἑνὸς βρασιλιανοῦ καί τον ἐκράτει δυνατά.

Αἴφνης ὅμως ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ μαθητοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον σκοπὸν εἰς τὴν θύραν νὰ προσέχῃ μήπως ἔλθῃ κανείς:

— Ὁ ὑποδιευθυντής!

Εὐθὺς ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἔτρεξαν εἰς τὰς θέσεις των πηδῶντες τὰ θρανία, ὅπως πετοῦν τὰ πτηνὰ ὅταν τὰ τρομάξῃ κανείς.

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ ὑποδιευθυντὴς ὁ μὲν Δουμποδάνος μόλις ἔλαβε καιρὸν νὰ τρέξῃ εἰς τὴν θέσιν του, ὁ δὲ Σαιζάνης εὑρέθη καθήμενος καὶ κρατῶν τὴν γραφίδα του. Ἔγραφεν ὁ φίλος, ὡς νὰ μὴ εἴξευρε τί συνέβη.

— Τί θόρυβος εἶνε αὐτός, λογιώτατοι; ἀνεφώνησε καὶ ἐκτύπησε δυνατὰ ἐν θρανίον μὲ τὸν ὁρμαθὸν τῶν κλειδιῶν ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἀχώριστος σύντροφός του.

Ἐκύτταξεν ἔπειτα καλὰ καλὰ τριγύρω εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνακαλύπτει εἰς μίαν γωνίαν τὸν Γρηγόρην καὶ τὸν Μάριον ἕνα σωρὸ κουβάρι, τὸν ἔσφιγγε τὸν κακόμοιρον τὸν Γρηγόρην ὁ Μάριος· τὸν εἶχε βάλῃ κάτω καί τον ἐπάτει μὲ τὸ γόνατόν του.

— Τί εἶν' αὐτοῦ κάτω; ἀνεφώνησεν ὁ ὑποδιευθυντὴς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ σύμπλεγμα. Μπᾶ! σὺ εἶσαι, Καπάνη! Τί κατάστασις εἶνε αὐτή! Ἄφες τον τὸν Γρηγόρη καὶ ἀκολούθει μοι εἰς τὸ γραφεῖόν μου!

Ὁ Μάριος ἠναγκασμένος νὰ ὑπακούσῃ ἐξέσφιξε τὰ δάκτυλά του μὲ τὰ ὁποῖα ἐκράτει τὴν πυκνὴν κόμην τοῦ ἀντιπάλου του, καί τον ἄφησε μετὰ πολλῆς του λύπης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ πρωτόσχολος εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ ὑποδιευθυντής:

— Τὴν Κυριακὴν ὅλη ἡ τάξις θὰ μείνῃ μέσα· κανεὶς τους δὲν ἔχει ἔξοδον. Καὶ σύ, λογιώτατε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ περάσῃς ἐμπρός.

Ταῦτα εἶπεν ὁ ὑποδιευθυντὴς καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἀφ' οὗ ἐξῆλθε μὲ τὸν Μάριον, τὸν ὁποῖον ὡδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τὸν ἠρώτησε τί εἶχε μὲ τὸν Γρηγόρην καὶ ὁ Μάριος ἐδιηγήθη τὰ διατρέξαντα. Τότε προσεκάλεσεν ὁ ἐπιστάτης ἕνα ὑπηρέτην καὶ του εἶπε νὰ παρακλάβῃ τὸν Μάριον καί νά τον κλείσῃ εἰς τὴν φυλακήν. Τὸν καϊμένον τὸν Καπάνην!

Ὁ ὑποδιευθυντὴς ἐπῆγεν ἔπειτα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

Ἐν ᾧ ἐγίνοντο ὅσα ἐδιηγήθημεν ἀνωτέρω, ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀλίγον μεγαλήτερος τῶν τριῶν φίλων του καὶ ἦτο εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πρωτόσχολον τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, διότι εἶχε νά του εἴπῃ μίαν σπουδαίαν εἴδησιν.

Ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἄδειαν ὁ Μοντανῆς ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ἐκείνην τὴν ἑσπέραν, τὴν ἀνέγνωσεν ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἐξεκίνησε νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν κύριον Τελόριμον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Τί τρέχει καὶ ἔρχεσαι τόσον ἀργά, φίλε μου; τὸν ἠρώτησεν ὁ κύριος Τελόριμος θαυμάζων διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μαντανῆ ὁ ὁποῖος ἦτο εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν καὶ τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ κύριος ἐπιμελητὴς ἴσα διὰ τὴν ἐπιμέλειάν του καὶ τὴν ἀρίστην συμπεριφοράν του.

— Κύριε ἐπιμελητά, ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς, μετὰ πολλῆς εὐγενείας καὶ συστολῆς, μοῦ ἐπιτρέπετε νά σας κάμω μίαν ἐρώτησιν πρῶτα καὶ ἔπειτα νά σας εἰπῶ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἔρχομαι τόσον ἀργά;

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος.

— Ἐπετύχατε νὰ εὕρητε καμμίαν ὑποτροφίαν διὰ τὸν Μάριον Καπάνην;

— Ἄχ! ὄχι ἀκόμα! Καὶ φοβοῦμαι μήπως ἀργήσῃ, διότι εἶνε πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ζητοῦν. Καὶ τοῦτο μὲ πικραίνει πολὺ διότι ἔχω ἀρίστας συστάσεις περὶ τοῦ Μαρίου, τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ συμπολίτου μου. Φοβοῦμαι μήπως ἡ οἰκογένειά του ἀναγκασθῇ νὰ τον τραβήξῃ εἰς τὴν πατρίδα, διότι δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ τον σπουδάσῃ. Καὶ τώρα εὑρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀπορίαν, δὲν εἰξεύρω τί νὰ κάμω· δὲν βλέπω κανὲν μέσον θεραπείας. Δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τον κρατήσω εἰς τὸ Λύκειον, τὸν καϊμένον!

Ὁ Μοντανῆς μὲ πολὺ σέβας ἤκουε τοὺς λόγους τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, καὶ πολὺ συνεκινήθη διὰ τὴν καλὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὸν φίλον του· συνεκινήθη ἀπὸ τὴν πολλὴν χαράν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύριον Τελόριμον:

— Ὥστε δὲν ὑπάρχει κανὲν μέσον νὰ μείνῃ εἰς τὸ Λύκειον ὁ Καπάνης;

— Ἓν μόνον μέσον ὑπάρχει· δηλαδὴ νὰ ἀναλάβῃ κανεὶς ἄλλος νὰ πληρώσῃ. Ἀλλὰ ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν εἰξεύρω νὰ ἔχῃ τίποτε συγγενεῖς ἢ φίλους οἱ ὁποῖοι νὰ δύνανται νὰ του κάμουν τὰ ἔξοδα νὰ σπουδάσῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἐπιμελητά! εἶπε ζωηρῶς ὁ Μοντανῆς.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ Καπάνης ἔχει ἕνα φίλον ὁ ὁποῖος θά το θεωρήσῃ εὐτυχίαν του νὰ τον βοηθήσῃ.

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ καλὸς φίλος; ἠρώτησε μετ' ἀπορίας ὁ κύριος Τελόριμος.

Ὁ Μοντανῆς τὰ ἔχασε καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσε νὰ ἀποκριθῇ:

— Ὁ θεῖός μου, κύριε ἐπιμελητά.

— Ὁ θεῖός σου; Ἀλλὰ ὁ θεῖός σου ποτέ του δὲν τον εἶδε τὸν Καπάνην!

— Δὲν λέγω ὄχι, ἀλλά τον γνωρίζει διότι ἐγώ του ἔγραψα.

— Καὶ θὰ θελήσῃ ὁ θεῖός σου νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἔξοδα τῆς σπουδῆς τοῦ Καπάνη;

— Βεβαιότατα. Ἀλλά, κύριε ἐπιμελητά, σᾶς παρακαλῶ νὰ μή το μάθῃ αὐτὸ ὁ Μάριος διὰ νὰ μὴ προσδληθῇ.

— Καλὴ εἶνε ἡ σκέψις σου! Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος;

— Ὤ! μάλιστα, κύριε ἐπιμελητά, εἶμαι βεβαιότατος, διότι ὁ θεῖός μου μοῦ ἔγραψε. Τώρα δὰ ἔλαδα ἐπιστολήν του.

— Νὰ την ἰδῶ! εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος.

Ὁ Μοντανῆς ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην πρότασιν ἔκαμε νεῦμα ἀμηχανίας.

Ἀλλὰ ὁ ἐπιμελητὴς εἶχεν ἁπλώσῃ τὴν χεῖρά του καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ ὁ Μοντανῆς. Μετὰ μεγάλου λοιπὸν δισταγμοῦ ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ὁ κύριος Τελόριμος ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ!

Αἰσθάνομαι χαρὰν μεγάλην καὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ διὰ τὴν ἐξχίρετον ἀπόφασίν σου νὰ συνδράμῃς τὸν φίλον σου Μάριον Καπάνην. Θὰ παραγγείλω νὰ πληρώνωνται τὰ δίδακτρά του ἕως ὅτου ἐπιτύχῃ τὴν ὑποτροφίαν περὶ τῆς ὁποίας μοῦ γράφεις, ἢ ὅπως δήποτε βελτιωθῇ ἡ κατάστασίς του. Λυποῦμαι μόνον ἓν πρᾶγμα, ὅτι δέν μ' ἀφίνεις νὰ ἐκτελέσω ἐγὼ μόνος μου τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, καὶ θέλεις νὰ δίδωνται τὰ ἔξοδα τοῦ συμμαθητοῦ σου ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου περιουσίαν. Τέλος πάντων θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Συγχαίρω τὸν ἑαυτόν μου ὅτι ἔχω ἀνεψιὸν νέον ὡσὰν καὶ σέ.

Σὲ κατασπάζομαι

Ε. Μοντανῆς

Ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ὁ κύριος Τελόριμος, τόσον τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἀπὸ ἔκπληξιν, ἀπὸ χαράν, μὰ τί χαράν!

Ἐσηκώθη εὐθύς, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Μοντανῆ καὶ χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του εἶπε:

— Ἄ! τέκνον μου, ἔχεις καρδίαν εὐγενῆ.

Ὁ Μοντανῆς ἐχαιρέτισε.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐδίσταζες νὰ μου δείξῃς τὴν ἐπιστολήν! εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἐπιμελητής. Δὲν ἤθελες νὰ μάθω ἐγὼ ὅτι σὺ πρῶτος ἐσυλλογίσθης νὰ κάμῃς τὴν θεάρεστον ταύτην πρᾶξιν. Καλά, Μοντανῆ μου, καλά! Καὶ ἐγὼ σὲ εὐχαριστῶ καὶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τοῦ καϊμένου τοῦ μικροῦ μου συμπολίτου!

Ὁ Μοντανῆς ἦτο εὐτυχὴς καὶ συγκεκινημένος, διότι ἔδλεπε τὸν ἐπιμελητὴν κατευχαριστημένον. Ἐστέκετο ὄρθιος καὶ σιωπηλός. Τὸν ἐλυπήθη λοιπὸν ὁ κύριος Τελόριμος καὶ του εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τάξιν του ὑποσχόμενος ὅτι δὲν θὰ εἰπῇ κανενὸς τίποτε, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ δύο θὰ εἰξεύρουν τὸ μυστικὸν καὶ ὁ διευθυντής.

Εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ὁ Μοντανῆς ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἐπιμελητοῦ, ἦλθεν ὁ ὑπηρέτης καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύριον Τελόριμον ὅτι τὸν θέλει εὐθὺς ὁ κύριος διευθυντὴς νὰ του ὁμιλήσῃ.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἐσηκώθη εὐθὺς ἀνήσυχος καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου διευθυντοῦ.

Πρὶν ἔμδῃ εἰς τὸ γραφεῖον ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ ἐφώναξεν ὁ διευθυντὴς ἀπὸ μακράν:

— Ἔ, κύριε ἐπιμελητά, τί ἔμαθα; Πάλιν ἐπανάστασις εἰς τὴν τετάρτην τάξιν; Καὶ ἂν δὲν ἐπήγαινεν ἐγκαίρως ὁ κύριος ὑποδιευθυντής, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἤθελε γίνῃ!

— Ἐπανάστασις; εἶπε μετ' ἀπορίας ὁ κύριος Τελόριμος.

— Μάλιστα, ἐπανάστασις. Καὶ εἰξεύρετε ποῖος ἦτο ὁ ἥρως; ἦτο εἷς ἐκ τῶν προστατευομένων σας.

Καὶ τοὺς λόγους τούτους τοὺς εἶπεν ὁ κύριος διευθυντὴς μὲ πολλὴν αὐστηρότητα, ὥστε εὐθὺς ἐνόησεν ὁ ἐπιμελητὴς ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ σοβαρά· ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε, καὶ ἐπερίμενε νὰ ἐξηγηθῇ ὁ διευθυντὴς καλλίτερα.

— Μάλιστα, μάλιστα εἷς ἐκ τῶν προστατευομένων σας, ἐκεῖνος ὁ τρισκατάρατος... Πῶς τὸν λέγουν;

— Ὁ Μάριος Καπάνης;

— Αὐτὸς μάλιστα! Ὁ κύριος ὑποδιευθυντὴς τὸν εὑρῆκε πιασμένον μὲ τὸν Γρηγόρη. Τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ του ἔλεγε νὰ τοῦ ζητήσῃ συγνώμην. Μίαν ἡμέραν ἔλειψεν ὁ πρωτόσχολος καὶ ἤρχισε τὰς ἀταξίας του ὁ τρισκατάρατος!

Ὁ κύριος Τελόριμος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἐστέκετο συλλογισμένος.

— Δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ τον κρατήσωμεν ἐδῶ αὐτὸν τὸν μικρόν, εἶπεν ὁ κύριος διευθυντής, πρῶτον μὲν διότι δὲν ἔχομεν δικαίωμα. Ἡ οἰκογένειά του δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ καὶ σεῖς τόσον ἐπροσπαθήσατε ἀλλὰ δὲν κατωρθώσατε νὰ του εὕρεται καμμίαν ὑποτροφίαν. Ὁ κανονισμός μας λοιπόν, καθὼς εἰξεύρετε, ἀπαγορεύει νὰ δεχώμεθα τοιούτους μαθητάς.

[Ἕπεται συνέχεια]

Παναγιωτης Ι. Φερμπος

(Κατὰ τὴ Γαλλικὴν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΛΕΒΩ)

Η ΓΙΑΓΙΑ

(Διάλογος μεταξὺ ἐγγόνου καὶ μάμμης)

—Γιαγιά, γιατ' ἔχεις τὰ μαλλιὰ κατάλευκα σὰν χιόνια;
—Εἶν' ἀπ' τὴν βαρυχειμωνιά, ποὺ φέρνουνε τὰ χρόνια.

—Γιαγιά, γιατὶ ζαρωματιαὶς τὸ δέρμα σ' ἔχουν κόψει;
—Παιδί μου, ἡ λύπη μ' ἄναιξε τ' αὐλάκια αὐτὰ σ' τὴν ὄψει.

—Γιαγιά, καὶ τὸ κεφάλι σου ποῖος τὸ κουνεῖ καὶ γέρνει;
—Ἕνα ἀγέρι τ' οὐρανοῦ πού στ' ἀψηλὰ μὲ πέρνει.

—Γιατ' εἶνε γύρω ὀλόμαυρα τὰ μάτια σου, γιαγιά μου,
—Εἶν' ἀπὸ ταῖς ἀγρύπνιαις μου κ' ἀπὸ τὰ δάκρυά μου.

—Γιατὶ κρατεῖς τὰ μέτωπο τόσω πολὺ σκυμμένο;
—Γιὰ νὰ κυττῶ καλλίτερα τὸ χῶμα πού πηγαίνω....

—Καὶ τί λαλεῖς σιγὰ σιγὰ μονάχη τόσα χρόνια,
Ἀκόμη κ' ὅταν σὲ φιλῶ; —Προσεύχομαι αἰώνια.

(Κατὰ τὸν Ῥατισβόν.) Μιχ. Αργυροπουλος.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΜΥΙΑΣ

Τὸ παλαιὸν ὡρολόγιον εἶνε πολὺς καιρὸς ὅπου ἔχει σταθῇ, τόσον πολὺς ὥστε ἡ κυρία ἀράχνη, χωρὶς διόλου νὰ ἐνοχληθῇ, ἤπλωσε τὰ ἐλαφρὰ καὶ λεπτὰ δίκτυά της κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ ὡρολογίου.

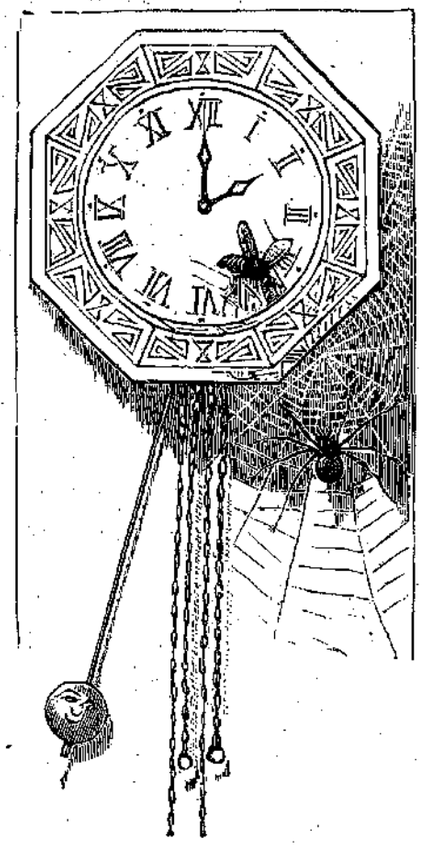

Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ἱστοῦ της, βλέπει τί γίνεται τριγύρω. Δυστυχία εἰς τὸ ἀπερίσκεπτον ἔντομον τὸ ὁποῖον τολμᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τέτοιον ἐπικίνδυνον μέρος. Ἡ ἀράχνη ἔρχεται γρήγορα γρήγορα, ἁρπάζει τὸ θῦμά της, τὸ παίρνει εἰς τὴν φωλεάν της καὶ το καταδροχθίζει.

Μία μυῖα, ἡ δυστυχής! δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν παγίδα. Τοῦτο τὸ ἔπαθεν ὄχι διότι δὲν ἔχει ἀρκετὰ ὀμμάτια· ἔχει ἴσα ἴσα δὲν εἰξεύρω πόσας χιλιάδας εἰς τὴν διάθεσίν της· ἀλλ' αἱ μυῖαι εἶνε ὅπως τὰ παιδία· καὶ αὐτὰ ἔχουν πολὺ καλὰ ὀμμάτια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν βλέπουν τὸν κίνδυνον, διότι εἶνε ἀσυλλόγιστα.

Ἡ μυῖά μας λοιπὸν καταγίνεται νὰ μετρᾷ τὰς ὥρας κτυποῦσα τὴν πλάκα τοῦ ὡρολογίου μὲ τὰς κερέας της, τὰ ὡραῖα μικρὰ κέρατά της τὰ ὁποῖα ἔχει ἐμπρὸς εἰς τὴν κεφαλήν της — ἓν δύο, τρία τέσσαρα, πέντε — ὅτε ἡ ἀράχνη την εἶδε.

Τρέχει διὰ νὰ την πιάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓν μικρὸν δακτυλάκι θέτει εἰς κίνησιν τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ὡρολογίου τὸ ὁποῖον ἦτο ἀκίνητον, μῆνας τώρα, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου φαίνεται ἡ σελήνη θυμωμένη καὶ μελαγχολικὴ συγχρόνως.

Τὸ ἐκκρεμὲς κινηθὲν παρασύρει τὸ λεπτὸν ἔργον τῆς ἀράχνης, ἡ ὁποία ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς καμμίαν σκοτεινὴν τρύπαν, ὅπου εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ ἐν ἡσυχία πόσον ἄστατα εἶνε τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ εὐκολοχάλαστοι οἱ ἱστοὶ τῆς ἀράχνης.

Ἡ δὲ μυῖα ἐπέταξε, ἀλλ' ἀσυλλόγιστος ὅπως εἶνε πάντοτε, δὲν συλλογίζεται ἀπὸ τί κίνδυνον ἐπέρασε· δι' αὐτὸ φοδοῦμαι ὅτι ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν θὰ την ὠφελήσῃ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὁ ἀδελφὸς εἶνε φίλος τὸν ὁποῖον μᾶς δίδει ἡ φύσις. Μετὰ τοὺς γονεῖς του ἕκαστον παιδίον πρέπει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν ἀδελφήν του.

* * *

Τὰ παιδία πρέπει νὰ ἐκτιμῶσι καὶ νὰ σέβωνται πολὺ τοὺς διδασκάλους των, οἱ ὁποῖοι κοπιάζουσι διὰ νὰ τους κάμωσι καλοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους.

* * *

Μὴ ὑπόσχεσθε ὅ,τι δὲν δύνασθε νὰ ἐκτελέσητε· αἱ ψευδεῖς ὑποσχέσεις δυσαρεστοῦν περισσότερον ἀπὸ τὴν ἄρνησιν.

* * *

Ὁ ἀληθῶς ἀγαθὸς ἄνθρωπος χαίρει εἰλικρινῶς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων καὶ ἐκριζόνει ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὸν ταπεινὸν φθόνον.

Ἡ λαιμαργία εἶνε ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ὅμοιον πρὸς κτῆνος.

* * *

Ἡ ἀλαζονεία εἶνε ἐλάττωμα τῶν ἀνοήτων καὶ ἐλαφροκεφάλων.

* * *

Ὅστις κάμνει τὸ καλὸν δὲν φοβεῖται κανένα· ὅστις κάμνει τὸ κακὸν φοβεῖται ὅλον τὸν κόσμον.

* * *

Τὸ καλὸν βιβλίον εἶνε ἄριστος φίλος.

* * *

Τὸ καλὸν παιδίον ἀνυπομονεῖ πότε νὰ μεγαλώσῃ διὰ νὰ φανῇ ὠφέλιμον εἰς τοὺς γονεῖς του, νὰ γίνῃ τὸ στήριγμα τῶν ἡμερῶν τοῦ γήρατός των, νὰ τοις ἀποδώσῃ μέρος ἀπὸ ὅλας τὰς θυσίας τὰς ὁποίας ὑπέφερον δι' αὐτόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἀδελαΐς τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐπανελάμβανε τὸ μικρὸν τραγουδάκι, τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ της πρὸ ἡμερῶν τῇ εἶχε μάθῃ.

— Σήμερον εἶνε ἡμέρα λύπης, παιδί μου, καὶ δὲν κάμνει νὰ τραγουδῶμεν· αὔριον ποὺ θ' ἀναστοῇ ὁ Χριστὸς εἰμπορῆς νὰ τραγωδῇς καὶ νὰ γελᾷς, εἶπεν ἡ μήτηρ· καὶ ἡ Ἀδελαΐς, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη ἡ καϊμένη, εἶπε:

— Μὰ ἀφοῦ τὸ ξεύρωμεν πὼς θ' ἀναστηθῇ ὁ Χριστὸς δὲν πειράζει ἂν τραγουδῶμεν ἀπὸ σήμερον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τοῦ Πειραιῶς.

* * *

Ὁ μικρὸς Παυλάκης ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὸ καινούριο πανταλόνι του καταλασπωμένον, καὶ ἡ μαμμά του ἰδοῦσα αὐτὸν ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ.

— Μή με μαλλόνῃς, μαμά, λέγει ὁ Παυλάκης κλαίων· μοῦ ἐλερώθη ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ βγάλω ὅταν ἔπεφτα.

Ἐστάλη ὑπὸ Παύλου Γ. Ματθοπούλου.

Ἡ Κατίνα προχθὲς τὸ βράδυ ἔκαμνε τὴν προσευχήν της πολλὴν ὥραν, καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή της Νίνα ἐπερίμενε.

— Τί περιμένεις, Νίνα; ἐρωτᾷ ἡ μαμά της.

— Περιμένω, μαμά, νὰ τελειώσῃ τὴν προσευχήν της ἡ Κατίνα, εἶπεν ἡ Νίνα καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν ἀδελφήν της:

— Ἔλα, Κατίνα, τελείωνε τώρα ν' ἀρχίσῃ κι' ἄλλος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεφάνου Ἀπόλλωνος.

* * *

Τῆς μικρᾶς Φρόσως τῆς ἔφεραν ἓν ὡραῖον ζεῦγος ὑποθηματάκια, ἀλλὰ δυστυχῶς τῆς ἤρχοντο πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τα φορέσῃ.

Μίαν ἡμέραν ἐδοῦσα ἐπὶ τῆς τραπέζης φιάλην μὲ ρακὴν ἐζήτησε νὰ της δώσουν ὀλίγην.

— Ὄχι, τῆς λέγει ἡ μαμμά της· διότι τὰ παιδιὰ ζαρώνουν ἅμα πίουν ρακήν.

— Καλλίτερα, μαμμά μου, νὰ ζαρώσω διὰ νὰ μου μπαίνουν τὰ παπουτσάκια μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐφρίστου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Διόλου εὔκολοι δὲν εἶνε αἱ μεταφράσεις, ὅπως νομίζεις, φίλε μου *Σωκράτη*· καὶ τοῦτο ἀκριβῶς τὸ ὅτι τὰς νομίζεις πολὺ εὐκόλους ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχεις ἀκόμη ἀκριβῆ ἰδέαν τί θὰ εἴπῃ ἐπιτυχὴς καὶ ἔντεχνος μετάφρασις· ἡ τοιαύτη μετάφρασις ἀπαιτεῖ ἐν πολλῇ καλαισθησίαν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ὥστε τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ μεταφρασθῇ νὰ μὴ εἶνε ἄνοστον ἢ ἄσκοπον, ἢ ὅλως διόλου ξενικὸν καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὰ ἤθη μας· ἐν ἐντελῆ γνῶσιν καὶ τῆς γλώσσης τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς γλώσσης εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ μετάφρασις· ἐν εὐκολίαν καὶ τέχνην εἰς τὸ γράφειν ὥστε τὸ ὕφος νὰ εἶνε φυσικὸν καὶ τὸ μεταφραζόμενον πρᾶγμα νὰ καταντᾷ ὡσὰν πρωτότυπον. Ἀφίνω πλέον ὅτι ἂν ἀρχίσω νὰ δημοσιεύω τὰ μεταφραστικὰ δοκίμια τῶν μικρῶν μου φίλων πρῶτος σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἀλλάξῃς γνώμην, διότι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἀντὶ ὡραῖον καὶ ἐπαγωγὸν περιοδικὸν ὅπως εἶνε, θὰ κατανεμήσῃ νὰ ὁμοιάζῃ ὡς σειρὰ ἐκθέσεων ἰδεῶν τῶν μαθητῶν ἑλληνικοῦ σχολείου. Φθάνουν αὐτά; Βέβαια φθάνουν.

Ὡς καὶ αἱ πνευματικαί μου ἀσκήσεις, μικρά μου *Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου*, σὲ κάμνουν νὰ ἐνθυμῆσαι τὴν Ἑλλάδα. Κα-

λότυχοι, μοῦ γράφεις, ἐκεῖνοι οἱ συνδρομηταὶ ὅσοι κατοικοῦν πλησίον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ ζεσταῖς καυταῖς στέλλουν τὰ λύσεις, ἐγὼ ὅμως εἶμαι πολὺ μακρυὰ καὶ αἱ λύσεις μου κρυόνουν ἕως νὰ φθάσουν αὐτοῦ.» Ὄχι, φίλη μου, δὲν εἶνε κρύαι, καὶ ὅταν ἀνοίγω τὰς ἐπιστολάς σου δὲν τουρτουρίζω ἀλλὰ οὔτε ἀνάπτω μαγκάλι. —Βεβαίως εἰμπορῶ νὰ στέλλω τὰ φύλλα μου καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, αὐτὴ μάλιστα εἶνε ὁ τόπος ὅπου προτιμῶ νὰ πηγαίνω διὰ νὰ λέγω κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν εἰς τοὺς μικροὺς μακεδόνας καὶ τὰς μακεδονοπούλας: Εἴσθε Ἕλληνες! ποτὲ νὰ μὴ το ξεχάσετε καὶ ἂς σκούζουν οἱ βούλγαροι καὶ οἱ βλάχοι.

Ὦ! καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, χαριτωμένη μου *Ὄλγα*, τώρα νὰ μὴ παύσῃς ποτὲ νὰ μου γράφῃς. Ὅταν λαμβάνω ἐπιστολὰς ἀπὸ φίλας μου αἱ ὁποῖαι εἰξεύρω ὅτι μὲ ἀγαποῦν ὅσον σύ, γίνομαι κόκκινη κόκκινη σὰν τὸ ἐξώφυλλόν μου ἀπὸ τὴν χαράν μου. Τὸ ψευδώνυμον *Ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου* εἶνε ὡραῖον· διατί τὸ ἔσβυσες;

Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ σε θεωρῶ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας μου, *Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν*, διότι εἶσαι καλὴ καὶ μετριόφρων· τὸ γράψιμόν σου, μοῦ λέγεις, εἶνε ἀδύνατον, ἐμὲ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δυναμωτικὰ καὶ πὼς στέκει καλὰ 'ς τὰ πόδια του.

Τώρα λοιπὸν ποὺ ἐσχετίσθημεν καλλίτερα, ἀγαπητή μου *Ἐξόριστος*, γράφε μου συχνά, διότι ὅταν λαμβάνω ἐπιστολὴν σου εὐχαριστοῦμαι εἰξεύρεις πόσον; ὅσον σὺ ὅταν «βλέπῃς τὸν διανομέα τοῦ ταχυδρομείου ἐρχόμενον καὶ κρατοῦντα ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ τριανταφυλλένιο ἐξώφυλλόν μου».

Ποιητικὸν καὶ ὡραιότατον εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Βαρυὴ νύξ*.

Εὕρεις πῶς μοῦ ἐφάνησαν τὰ γραφόμενα σου, *Ἀηδὼν τοῦ Πειραιῶς*; ὡς γλυκύ, μαγευτικὸν κελάδημα καμμιᾶς συνωνύμου σου κρυμμένης μέσα εἰς τὸ φύλλωμα κανενὸς δένδρου! Τσιβί τσιβιτιρί. Ἀλλὰ κελάδησέ μου καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὸ προσεχὲς ταχυδρομεῖον.

Βεβαίως ὅσο πάγω καὶ καλλιτέρα γίνομαι, ξανθή μου *Ἀγράμπελη*· κι' ἀκόμη, κι' ἀκόμη!

Καλά, δὲν το λέγω, *Βεσπούκιε Ἀμέρικε*, ὅτι ἤλλαξες ψευδώνυμον, δηλαδὴ δὲν μαρτυρῶ τὸ παλαιόν σου· λοιπὸν κοιμοῦ ἥσυχα.

Πωπώ! τί δύσκολη ἀκροστιχὶς ἦτο αὐτὴ ποὺ μου ἔστειλες, ἀγαπητέ μου *Κριεζώτη*, ἀράδειασες κᾶτι λέξεις ποὺ νομίζεις ἐβγῆκαν μὲ τὸ τζιγκέλη ἀπὸ τὸ Λεξικόν: Ὕγιεις, Ὕπιος, Γάλακρος, Σαβάκτης· τί εἶν' αὐτά; Τί νά σου εἰπῶ, φίλε μου, ἐγὼ αὐτὰς τὰς λέξεις δὲν τας εἴξευρα ἕως τώρα, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν καὶ οἱ ἴδιοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τὰς εἰξεύρουν. Καὶ ἐν ᾧ ἐσυλλογιζόμην πόσον θὰ ἤδρωσες διὰ νὰ κατηφέρῃς αὐτὴν τὴν σοφὴν ἀκροστιχίδα σου ἐνθυμήθην τὰ ἑξῆς τὰ ὁποῖα γράφει ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης εἰς τὰ Παιδικὰ Διηγήματα:

«Ἐγὼ ἔλεγε, τὸ Λεξικόν, εἰξεύρω ὅλην τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν· εἰμαι σοφόν, σοφώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, διότι πολλὰς λέξεις δὲν τας ἔχουν αὐτοὶ μέσα εἰς τὸ κεφάλι των ἐν ᾧ ἐγὼ τας ἔχω μέσα εἰς τὰ φύλλα μου· λοιπὸν ἅμα ἐβγῶ εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάγω εἰς τὰς βιβλιοθήκας ὅλων ὅσοι εἰξεύρουν γράμματα· θὰ με πάρουν καὶ μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι καὶ ἅμα δὲν εἰξεύρουν τίποτε θὰ μ' ἐρωτοῦν καὶ θὰ τοῖς το λέγω». —Ἄλλην φοράν, καλέ μου φίλε, σοῦ συνιστῶ νὰ ἐρωτᾷς περισσότερον τὴν κεφαλήν σου παρὰ τὸ Λεξικόν σου εἰς πολλὰς περιστάσεις, καὶ πρὸ πάντων ὅταν γράφῃς ἀκροστιχίδας.

Ἂν ὁ φάκελλος δὲν χωρῇ τὰ πορτοκάλλιά σου τὰ ὁποῖα ἤθελες νὰ μου στείλῃς, *Χρυσοστέφανε Ἀπόλλων*, χωρεῖ ὅμως τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου· μάθε δὲ ὅτι ἐγὼ τὴν ἀγάπην τῶν μικρῶν μου φίλων τὴν προτιμῶ ἀπὸ ὅλα τὰ ὀπωρικὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Ἕως τώρα ὅλοι οἱ φίλοι μου μοῦ ἔγραφαν καὶ μοῦ γράφουν εἰς τὸ πεζόν· φανταισθῆτε λοιπὸν πὼς μεῦ ἐφάνη ὅταν ἔλαβα ἓν ἐγκώμιόν μου εἰς στίχους ἀπὸ ἕνα φίλον μου ὁ ὁποῖος ἔγεινε, φαίνεται, καὶ ποιητὴς γιὰ τὸ χατῆρί μου. Τόσον μοῦ ἤρεσαν οἱ στίχοι του ὥστε τοὺς ἔμαθα ἀπ' ἔξω, νὰ ἀκούσατέ τους νὰ σάς τους εἰπῶ:

«Μὲ πλείστην εὐχαρίστησιν καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην,
Ἔγεινα στὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ συνδρομητὴς καὶ πάλιν.
Καὶ πάντοτε θὰ γίνομαι, γιατὶ πολὺ μ' ἀρέσει,
Ὄχι μονάχα εἰς ἐμὲ ἀλλὰ 'ς ὁποιαν κι' ἂν πέσῃ.

Θὰ γράφω κάποτε κ' ἐγὼ δύο λόγια. Καὶ πιστεύω
Νὰ τὰ καταχωρίζετε, γιατὶ ἐγὼ ζηλεύω
Νὰ βλέπω συναδέλφους μου νὰ γράφουν σὰν ξεφτέρια,
Κ' ἐγὼ νὰ κάθωμαι ἀργὸς μὲ σταυρωμένα χέρια.

Ὁ ταπεινὸς συνδρομητής σου
Ἰακωβος Αμπανοπουλος»

Εἶπα εἰς τὸν *Ἀραπάκον, Σπαρτιᾶτις Ἀργιλεωνίς*, ὅτι μὲ τὴν συνταγήν του σοῦ ἐπέρασεν ὁ λόξυγγας καὶ εἰς τὴν *Σπαρτιάτισα Γοργὼ* καὶ τὴν *Ἑστίαν* τοὺς ἀσπασμούς σου.

Μὲ συνεκίνησεν, *Ἀγλαΐα Καλαϊσάκη*, ἡ τρυφερὰ ἀγάπη τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκφράζεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου.

Ἀ! *Φιλήνδρα*, φίλε μου! τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦστειλες ὡς ἐλλιποσύμφωνον; «*Τὸ χρῆμα*, λέγεις, *εἶνε τὸ πᾶν*· ὦ! πῶς ἐμόλυνε τὰ χείλη σου τοιαύτη φράσις; ὄχι, ὄχι, φίλε μου, τὸ χρῆμα δὲν εἶνε τὸ πᾶν· τὸ πᾶν εἶνε τὸ καθῆκον, ἡ ἀρετή, ἡ φιλοπατρία, ἡ αὐταπάρνησις· μόνον ἕνας ἐγωϊστής, μόνον ἕνας ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν καρδίαν του ὄχι εἰς τὸ στῆθός του ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν τσέπην του εἰμποροῦσε νὰ εἰπῇ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν φρᾶσιν· πλύνε τὰ χείλη σου γρήγορα νὰ καθαρισθοῦν, μικρέ μου φίλε.

Καὶ πάλιν σοῦ ἐπαναλαμβάνω, *Γείτων τῆς Μοκάλης*, ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου μὲ καταθέλγουν.

Σὲ φιλῶ καὶ σὲ καὶ τὰ καλά σου ἀδελφάκια, *Ἀριστείδη Ἀλεξιάδη*.

Τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μεταβληθῇς εἰς *Ἀνέφελον Νύκτα, ὦ Φλογερὰ Ἀκτίς*. Τοὺς ἀσπασμούς σου τοὺς στέλλω σήμερον εἰς τὴν *Ἀριάδνην τῆς Κρήτης* καὶ τὸν *Μέλανα Ἀετὸν* καὶ τὴν *Μικρὰν Δούκισσαν*.

Θάρρος δά, *Φωστήρ*! Τί! Μπαμπούλα ἐνόμιζες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ δὲν ἐτολμοῦσες νὰ μου γράψῃς; ἀφ' οὗ λοιπὸν σοῦ προξενεῖ τόσην χαρὰν νὰ μου γράψῃς, γράφε μου διότι θὰ σε ἀναγνώσκω μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ ψευδώνυμόν σου μοῦ ὑπερήρεσε.

Καὶ τὸ ἰδικόν σου, *ὦ Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου*, εἶνε λαμπρόν· μόνον κύτταξε νὰ μὴν ἔχῃς κανένα γείτονα Θεμιστοκλῆ καὶ δὲν τον ἀφίνῃς νὰ κοιμᾶται κ' ἔξαφνα καμμίαν ἡμέραν μοῦ γράψῃ: Οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.

Ναί, *Αἴθριε Οὐρανέ*, θὰ προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν *Μικρούλαν Τραλαλά*· καὶ θὰ της εἰπῶ πόσον τὴν ἀγαπᾷς· τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι ἔχεις καλὴν καρδίαν.

Πολὺ καλά, *Τσάτσα Γελαστή*, μ' ἀρέσει ἡ ἀγάπη σου πρὸς τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν. Ὅταν πηγαίνῃς περίπατον, μοῦ γράφεις, μὲ τὴν μητέρα σου καὶ τὸν ἀδελφόν σου μαζεύεις, μαζεύεις κόκκινα, κυανά, κίτρινα καὶ ἐπιστρέφεις καταφορτωμένη εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ τα βάζεις εἰς τὸ ἀνθοδοχεῖον σου, καὶ ἔχεις τὴν ἐξοχὴν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Πολὺ καλά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

76. Ἐλλιποσύμφωνον.

ἡ—α ἡ ἐω—ὁ—ὁ α—α ὁ—εἶ ε—αἱ—α ὑ,
Εἰ—ει ὠ α—ἐ ει—ὅ ω—ἀ η ου—αἱ—ευ υ εἶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Γαυριαλάκη.

77. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε θεά, τὸ δεύτερόν μου ἴον
Τὸ σύνολόν μου εἶνε ἓν ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρίστου Θ. Γκοφοπούλου.

78. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον, ἄρθρον πληθυντικόν·
Καὶ τἆλλο ἄρθρον, ἀλλ' ἑνικόν·
Τὸ τρίτον, ἄνθος ἐξοχικόν.
Τὸ ὅλον, κτῆμα βασιλικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

79. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα βῆτα μέσ' στὴ μέσ' ἡ δύναμις κι' ὁ ἅδης βάζουν.
Κι' ἕνα στρατηγὸν ἀρχαῖον στὴ στιγμὴ παρουσιάζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάνν. Γ. Χαραλαμπίδου.

80. Λεξίγριφος.

Μὲ τὴν κεφαλήν μου μ' ἔχεις, ὅταν γράφῃς στὸ χαρτί.
Δίχως κεφαλὴν δὲ πάλιν, ὅταν ῥάπτῃς κἄτι τι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φλογερᾶς Ἀκτῖνος.

81. Λεξίγριφος.

Ἂν μ' εὑρῇς μὲ ρ καὶ πέσῃς,
Ἴσως νἄβγῃς εἰμπορέσῃς·
Ὅμως δίχως ρ ἂν μ' εὕρῃς
Δὲν μου φεύγεις, νὰ τὸ ἰδῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

82. Αἴνιγμα.

Ὕδωρ, κι' ἄνεμος πολλάκις, καταστρέφουσιν ἐμένα.
Πόσα ὅμως ἐγὼ ἔχω ἄρά γε κατεστραμμένα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ.

83. Αἴνιγμα.

Γνωρίζω δύο ἀδελφὰς καὶ τας λατρεύω τόσο
ὥστ' ἂν δὲν θέλουν, τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ δώσω.
Σ' ἕνα κρεββάτι πάντοτε μαζί κ' ἡ δυὸ κοιμοῦνται
κ' εἰς κάθε ἐργασίαν των ἀλληλοβοηθοῦνται.
Κ' ἐκεῖν' ἐπίσης μ' ἀγαποῦν, μ' ἐνδύουν, μὲ κτενίζουν,
καὶ κάθε περιποίησιν μ' ἀγάπην μοῦ χαρίζουν.
Σὰν ἀποθάνω μάλιστα θά με ἀκολουθήσουν
κι' ἀγκαλιασμέναι, μετ' ἐμοῦ τὸν κόσμο θέ ν' ἀφήσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσάτσας Γελαστῆς.

84. Ἐρώτησις. Ποία ἑλληνικὴ λέξις γράφεται μὲ ἓν μόνον φωνῆεν καὶ μὲ πέντε σύμφωνα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σχοινοβάτου.

85. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων ἑπτὰ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ρωσσίας.

1. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας. 2. Μαντεῖον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 3. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 4. Δένδρον καρπόφορον. 5. Ἑρπετόν. 6. Ζῷον τετράποδον. 7. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάνου Γυπαράκη.

86. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

1. Μέρος τοῦ προσώπου. 2. Νῆσος ἡρωϊκή. 3. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4. Ἀρχαῖος ἕλλην ποιητής. 5. Ἕλλην ποιητὴς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους.

87. Λογοπαίγνιον. Τὸ τυρὶ τρώγεται· τὸ γάλα διατί δὲν τρώγεται;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγλαΐας Ζωγραφίδου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικήν.

88. Charade.

Mon premier, mon dernier, sont une meme chose.
En voyant mon entier sourit le bébé rose.

89. Logogriphe.

J'ai six pieds, et chez moi le Sauveur vint au monde.
Sans chef je suis carrée, ovale et souvent ronde.

ΛΥΣΕΙΣ

59. Ἡ γλῶσσα εἶνε δίκοπον καὶ τρομερὸν μαχαῖρι!
Ἂν δὲν προσέχωμεν αὐτὴν πολλὰς πληγὰς μᾶς φέρει.
60. Ἂν θέλῃς νὰ σε σέβωνται οἱ ἄλλοι, σέβου πρῶτον τὸ ἑαυτόν σου. — **61.** Ὅταν μέλλῃς νὰ πράξῃς τι ἐρώτα πρῶτον τὴν συνείδησίν σου.— **62.** Πρόθεσις (πρό-θέσις).— **63.** Ἀσία (ἄς, ἴα).—**64.** Σταύρωσις (Σταῦρος-εἰς).—**65.** Ἀνάστασις (ἀνά-στάσις).—**66.** Ἐπίρρημα (ἐπὶ-ῥῆμα).—**67.** Μαριγώ.—**68.** Ζάχαρις, χάρις.—**69.** Σκιά.—**70.** Ὁ Μιλτιάδης.—**71.** Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα.—**72.** 999+ 9/9.—**73.** Τὴν μεγάλην ἑβδομάδα.—**74.** Ὅταν δὲν εὑρίσκεται εἰς τὸν ὁριζοντα.—**75.** Mi-graine.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγράμπελη, 6 καὶ 10. Β. Γ. Ἀβραμόπουλος, 13. Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν, 6. Αἴας ὁ Τελαμώνιος, 11. Αἴθριος Οὐρανός, 4 καὶ 4. Αἴσωπος ὁ Φρύξ, 12. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας, 9. Ἀριστ. Κ. Ἀλεξιάδης, 5. Ἀλκίνοος ὁ Φαιάκων, 9. Νικ. Μ. Ἀνήσιος, 7. Ἄξιος Ἀγωνιστής, 12. Ἀρχάγγελος Γαβριήλ, 13. Κωνστ. Γαυριαλάκης, 7. Γείτων τῆς Μυκάλης, 10. Ἄγγελος Γκολφινόπουλος, 5. Χρ. Θεοφ. Γκοφόπουλος, 4. Δάμων καὶ Φιντίας, 9. Εὐφροσύνη Διογενίδου, 3. Ἱππόλυτος Δυκρώ, 4. Ἐαρινὴ Νύξ, 5. Δημ. Ἐμμανουλόπουλος, 12 Ἔνδοξος Μαρκῶν, 4 καὶ 6. Κ. Β. Ζοχώνης 7. Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου, 2. Μιχαὴλ Κ. Θεοδώρου 12 καὶ 4. Ἐλευθέριος καὶ Σταῦρος, Π. Θεοχάρη, 9. Σ. Θεοτόκης, 3. Ἀγλαΐα Χ. Καλαϊσάκη, 4. Ἀμαλία Κροντηρᾶ, 4. Κ. Κωνσταντινίδης, 13. Παῦλος Γ. Ματθοπούλου, 2. Ἀλεξ. Μαυρουδίνης, 12. Μάχη τοῦ Μαραθῶνος, 2 καὶ 2. Μικρὸς Ἀγωνιστής, 14. Μικρὸς Κυνηγός, 7. Μικρὸς Φιλόσοφος, 7 καὶ 7. Μικρούλα Τραλαλά, 13. Ἰωάννης καὶ Ῥόζα Μιρζάν, 3. Ἑλένη Δ. Μπουκαούρη 6 καὶ 11. Σοφία Α. Μπρούμη, 5. Ναυσικάα, 4. Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, 9. Ἑλένη Παπαλεξάνδρου, 8. Ι. Ν. Πατσιάδης, 1. Ὄλγα Πικοπούλου, 15. Δημ. Γ. Ποσειδῶν, 3. Πυγμαλίων, 12. Γεώργιος καὶ Χαρίκλεια Ῥοδίου, 3. Ῥοδόχρους Μηλέα, 2. Σαπφὼ ἡ Λευκαδία, 7. Σπαρτιᾶτις Ἀργιλεωνίς, 8. Χαρίλαος Ι. Σπυλιόπουλος, 8. Σχοινοβάτης, 5. Σωκράτης, 9. Τίγρις τῆς Βεγγάλης, 8. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, 2. Β. Τσετσεκλῆς, 4. Τσάτσα Γελαστή, 12. Δημ. Φιλήνδρας, 4. Φωστήρ, 12. Γ. Χρυσικόπουλος, 6.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ἂν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Μαρτίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].